SVOBODA
Founded in 1893
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 117, ЧИСЛО 10, П'ЯТНИЦЯ, 5 БЕРЕЗНЯ 2010 РОКУ 1893 Vol. 117, No. 10, FRIDAY, MARCH 5, 2010 $1.00

Перший день влади новообраного Президента України Віктора Януковича

КИЇВ. – Інавґурація новообраного Президента України Віктора Януковича відбулася в Києві 25 лютого. Найважливіший день в своєму житті В. Янукович почав з молитви. О 9-ій ранку він прибув до Києво-Печерської Лаври, де отримав благословення від Московського Патріярха Кирила. „Господь благословив Ваше сходження у владу президента України", – сказав Кирило.

Далі події перемістилися до Верховної Ради, де мала відбутися урочиста присяга. В центрі гостьової ложі сиділа дружина нового президента Людмила Янукович з онуком. Її одягнули у жабо.

США на церемонії інавґурації представляла делеґація, яку очолював радник Президента Барака Обами з питань національної безпеки генерал Джеймс Джовнс.

Серед чужоземних гостей були Президент Білорусі Олександер Лукашенко, верховний представник з закордонних справ і політики безпеки Европейського союзу Кетрін Аштон та президент Европарляменту Єжи Бузек.

Президент Росії Дмитро Медведєв на інавґурацію не приїхав. Відсутність російського президента представники Росії пояснили його завантаженістю роботою. Російську делеґацію представляв голова Державної Думи Борис Ґризлов, якого посадили в першому ряді. Голову Европарляменту Є. Бузека посадили десь у хвості, ледь не на приставному стільці. Міністра закордонних справ Евросоюзу К. Ештон також посадили ззаду.

Відсутність першого Президента України Леоніда Кравчука і останнього – Віктора Ющенка – була помітною. Місця Бльоку Юлії Тимошенко і „Нашої України-Народної самооборони" були порожні – депутати не прийшли.

Володимир Литвин у залі продовжував оголошувати імена прибулих гостей, а новий президент змушений був проґулюватися перед зачиненими дверима залі. Потім В. Литвин на півслові закінчив читати список, отримавши сиґнал, що „ґарант" вже тут. Церемонія розпочалася з виконання гимну України. Новий Президент України майже не відкривав рота під час його виконання.

40 хвилин тривала інавґурація Президента В. Януковича у Верховній Раді без присутности журналістів, яких на засідання не пустили. В. Янукович виголосив інавґураційну промову (див. стор. 3), в якій зазначив: „Країна перебуває у вкрай складній ситуації – відсутність державного бюджету на поточний рік, колосальні борги, бідність, розвалена економіка, корупція – ось далеко не повний перелік бід, з яких складається українська реальність".

Президент заявив, що знає, що робити далі. В. Янукович переконаний, що економічні успіхи здатні подолати політичні розбіжності: „Люди схильні політизувати певні питання духовности здебільшого тоді, коли вони перебувають у стані перманентної фінансової нестабільности. В економічно розвинутих державах вірогідність виникнення внутрішніх конфліктів через різницю в культурних традиціях того чи іншого реґіону в десятки разів нижча, аніж у державах економічно відсталих".

Церемонія інавґурації завершилася біля Секретаріяту Президента переданням новому Президентові командування Збройними Силами України та підняттям прапора.

В. Ющенко привітав В. Януковича зі вступом на посаду у Секретаріяті Президента і „передав" йому робочий кабінет. Він сказав своєму колишньому супернику: „Україна – понад усе".

Першим своїм указом В. Янукович перейменував Секретаріят Президента на Адміністрацію і призначив її головою Сергія Льовочкіна, який свого часу був першим помічником Леоніда Кучми. Заступницею голови стала Ганна Герман. Олега Рафальського призначено заступником голови Адміністрації Президента України – керівником Головного управління документального забезпечення.

Новообраний Президент України Віктор Янукович демонструє посвідчення Президента України під час урочистого засідання Верховної Ради в Києві, 25 лютого. Фото: УНІАН

Порядок у Києві в день інавґурації забезпечували майже 4,000 службовців міліції. Певною втіхою для мешканців столиці стало те, що принаймні центральні вулиці були очищені від снігу, але кияни були невдоволені тим, що було обмежено рух у центрі Києва. (*„Українська правда", УНІАН, Бі-Бі-Сі, „Голос Америки"*)

(Закінчення на стор. 3)

10 тис. дол. – дар Кредитової кооперативи СУМА на цифровий архів

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. — Федеральна кредитова кооператива (ФКК) Спілки Української Молоді Америки (СУМА) з осідком в Йонкерсі, штат Ню-Йорк, що має свої відділи в Стемфорді, Конектикат, і Спрінґ Велі, Ню-Йорк, стала найновішим жертводавцем і виділила 10 тис. дол. на проєкт створення цифрового запису архіву обидвох видань Українського Народного Союзу — україномовної „Свободи" та англомовного „Українського Тижневика".

У листі до Головного редактора обидвох видань Роми Гадзевич президент і виконавчий директор ФКК СУМА Володимир Козіцький зазначив, що Рада директорів ФФК СУМА вирішила відділити згадану суму після ознайомлення з проєктом створення цифрового запису архіву „Свободи" та „Українського Тижневика", що стане доступним для публіки на мережі www.svoboda-news і www.ukrweekly.com. Він також побажав „успішного завершення заплянованої праці".

ФКК СУМА є третьою з черги Українською кредитовою спілкою, що виділила найменше 10 тис.дол. на цей небувалий проєкт, що дозволить читачам в інтернеті доступ до всіх чисел газет від часу їх заснування – „Свободи" 1893 року та „Українського тижневика" 1933 року.

Найбільшим датком була пожертва 50 тис. дол. від Нюйоркської федеральної кредитової спілки „Самопоміч".

Початковим датком на задуманий проєкт була пожертва у грудні 2007 року від Наукового Товариства ім. Шевченка.

В додатку Інтернет-сторінка „Свободи" включає також річні Альманахи УНС, невдовзі включатиме всі числа дитячого журналу „Веселка".

На інтернет-сторінці „Українського Тижневика" включені його книжкові видання, зокрема двотомник „Український Тижневик-2000", що складається з найбільш значних історій, друкованих в газеті між 1933 і 2000 роками, та збірка статтей про змагання України до незалежности та перших 10 років незалежности під заголовком „Україна живе!".

Доступ до давніх чисел „Українського Тижневика" є безплатним, одначе, числа 2010 року можна оглядати тільки за передплатою.

Головними спонсорами проєкту цифрових записів архівів „Свободи" та „Українського Тижневика" були: Товариство ім. Т. Шевченка в США (15 тис. дол.), Нюйоркська федеральна кредитова спілка„Самопоміч" (50 тис. дол.), Фундація „Спадщина" 1-го Щадничого Федерального Банку (5,000 дол.), Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка „Самопоміч" з осідком в Чикаґо (10 тис. дол.). Неназваний жертводавець (10 тис. дол.), Фундація ім. Івана Багряного (2,000 дол.), Федеральна кредитова кооператива СУМА, Йонкерс, Ню-Йорк (10 тис. дол.)

Пожертви, можна висилати до: Svoboda/The Ukrainian Weekly, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054.

Датки можна відраховувати від податку, а чеки виписувати на Ukrainian National Foundation (доброчинна гілка УНС) з зазначенням „Digital Archives Project".

За додатковими інформаціями можна телефонувати на тел. 973-292-9800, додатковий – 3049.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Перша президентська візита В. Януковича

КИЇВ. — Президент Віктор Янукович 1 березня відвідав Брюсель з першою офіційною візитою на пості глави Української держави. В. Янукович провів зустрічі з керівниками інституцій Европейського союзу (ЕС), зокрема з президентом ЕС Германом Ван Ромпеєм, президентом Европейської комісії Жозе Мануелем Барозу, президентом Европейського парляменту Єжи Бузеком, верховним представником з закордонних справ і політики безпеки ЕС Кетрін Ештон. У складі офіційної української делеґації – міністер закордонних справ Петро Порошенко, глава Адміністрації Президента України Сергій Льовочкін та його заступник Ганна Герман. В. Янукович наголосив на пресконференції, яка відбулась після зустрічі з президентом Еврокомісії Ж.-М. Барозу, що для України европейська інтеґрація залишається ключовою першочерговістю зовнішньої політики. За словами В. Януковича, під час зустрічі відбувся конструктивний обмін думками щодо актуальних питань у розвитку відносин України і ЕС. В. Янукович також висловив сподівання на якнайшвидше відновлення співпраці України з Міжнародним валютним фондом з метою подолання кризових явищ в економіці. Як наголосив Президент України, на сьогодні пріоритетним питанням у відносинах з ЕС залишається проведення переговорів щодо Угоди про асоціяцію, одночасно зі створенням зони вільної торгівлі. Водночас, він сказав, говорити про час вступу України до ЕС передчасно. На переконання глави держави, найголовнішим на шляху европейської інтеґрації для України є проведення реформ в усіх сферах життя. В. Янукович заявив, що Україна продовжить співпрацювати з НАТО, але без зміни свого статусу. Відповідаючи на запитання журналістів щодо перспектив розвитку співпраці з Альянсом, глава держави зауважив, що статус України (який визначений Конституцією як позаблоковий) залишиться незмінним. „Що стосується тих програм, які сьогодні виконуються Україною і НАТО, вони будуть виконуватись і надалі. Ми зберігатимемо партнерські стосунки з Альянсом", – заявив В. Янукович. *(„Українська правда", УНІАН)*

У Верховній Раді розвалилася коаліція

КИЇВ. — Голова Верховної Ради Володимир Литвин 2 березня оголосив про припинення діяльности парляментської коаліції. „Сьогодні реально засвідчили свій вихід із коаліції, на жаль, наші партнери з „Нашої України-Народної самооборони". По суті, вони вийшли з коаліції і цим зупинили чи ліквідували її роботу", – додав голова парляменту. Напередодні на засіданні Кабінету міністрів прем'єр-міністер Юлія Тимошенко у відповідь на заклики про створення нової коаліції заявляла, що говорити про розпад нинішньої коаліції буде можливо лише за умови, що її лави залишить один з членів. Так звана коаліція демократичних сил у Верховній Раді після тривалих суперечок і зволікань була зформована в грудні 2008 року. До неї увійшли фракції Бльоку Юлії Тимошенко, „Нашої України-Народної самооборони" і Бльоку В. Литвина. Нова коаліція має бути створена в 30-денний термін. Якщо цього не буде зроблено, то Президент може скористатися своїм конституційним правом для передчасного припинення повноважень парляменту. Згідно з Конституцією, парляментська коаліція пропонує Президентові кандидатуру на посаду прем'єр-міністра, а вже він вносить відповідне подання на розгляд парляменту. Подання про призначення міністра закордонних справ і міністра оборони вносить на розгляд Верховної Ради Президент. *(Бі-Бі-Сі)*

З офіційної мережі Президента зникли банери про Голодомор

КИЇВ. — З офіційної мережі новообраного Президента України Віктора Януковича зникли банери, присвячені проєктам про Голодомор. Заступник керівника Адміністрації Президента Ганна Герман 28 лютого прокоментувала це так : „Ми будемо працювати не над Голодомором, а над тим, щоб нагодувати зараз народ. Це буде провідна тема праці Президента, і саме про це ми будемо говорити. Про голод ми вже сказали все, що можна було сказати", – заявила Г. Герман. У свою чергу, народний депутат від „Нашої України-Народної самооборони" Андрій Парубій переконаний, що „це має стати сиґналом до рішучих дій, щоб не дозволити новообраному Президентові і його команді повернути Україну в стан напівколонії Російської Федерації". За словами Г. Герман, над мережею поки працюють ті ж люди, що і за екс-президента Віктора Ющенка. Вона запевнила, що наразі йде пошук концепції мережі та людей, які будуть над нею працювати. *(УНІАН)*

Україна та Ізраїль розширили співробітництво

ЄРУСАЛИМ. — 1 березня підписано Протокол про внесення змін і доповнень до Угоди між урядом України та урядом Держави Ізраїль про повітряне сполучення. Українську делеґацію під час візити до Ізраїлю очолював заступник міністра транспорту та зв'язку України – голова Державіоадміністрації Олександер Давидов, який був уповноважений урядом України підписати зазначену Угоду. З боку Ізраїлю документ підписав заступник міністра закордонних справ Ізраїлю Дані Аялон. Після підписання Протоколу у Тель-Авіві делеґації України та Ізраїлю провели зустріч на рівні авіяційних влад з метою детального обговорення змін до Угоди про повітряне сполучення між двома державами. На основі підписаного Протоколу учасники зустрічі домовилися, що кожна сторона Угоди матиме право призначити до трьох авіоперевізників на маршруті Київ - Тель-Авів (і в зворотному напрямку) і по одному перевізникові на іншому погодженому маршруті, починаючи з літнього сезону 2010 року. Призначені авіокомпанії кожної зі сторін зможуть здійснювати в загальному до 21 лет на тиждень між Києвом та Тель-Авівом. З них авіоперевізники мають право на 18 летів на тиждень літаками місткістю до 175 осіб та три лети літаками місткістю до 265 осіб. Що стосується інших маршрутів, то протягом літнього сезону авіокомпанії матимуть право здійснювати до трьох летів на тиждень, а протягом зимового сезону – до двох летів на тиждень. *(„День")*

В. Януковича запрошено відвідати Францію

КИЇВ. — Міністер закордонних справ Петро Порошенко прийняв Державного секретаря з европейських справ Франції П'єра Лелуша, який очолював делеґацію Французької Республіки на інавґурації новообраного Президента України. П. Лелуш підтвердив високу оцінку президентських виборів в Україні як таких, що відбулися вільно і прозоро, у відповідності до загальновизнаних демократичних стандартів. П. Лелуш передав лист Президента Франції Ніколя Саркозі на ім'я Президента України Віктора Януковича, в якому висловлюється готовність Франції надавати подальше сприяння українській державі на шляху европейської інтеґрації, а також наголошується на важливості забезпечення політичної стабільности в Україні як необхідної передумови для здійснення політичних та соціяльно-економічних реформ. У листі висловлено запрошення Президентові України відвідати Францію з офіційною візитою ближчим часом. *(„День")*

У БЮТ побачили зловісний знак у благословенні В. Януковича Патріярхом Кирилом

КИЇВ. — Народний депутат, член фракції Бльоку Юлії Тимошенко Володимир Яворівський наголосив 25 лютого, що перші кроки новообраного Президента України Віктора Януковича спрямовані „на демонтаж Української держави". В. Янукович розпочав своє президентство з благословення Кремля і присяги не Господу Богу, а Патріярхові Кирилові – „кремлівському політикові, який хоче зформувати так званий „руський мир". „Для України це дуже зловісний знак. Такий крок розколює Україну та конфесії. Нам залишається лише одне – об'єднувати демократичні сили для того, щоб рівно і чітко протистояти замахові на українську державність, душу та історію", – сказав народний депутат. Також він зазначив, що „В. Янукович зробив свій перший президентський крок з того, що на Европейській площі столиці зняли прапор Европейського союзу". На думку В. Яворівського, це означає відмову від европейського курсу України. *(УНІАН)*

Помер проф. Ярослав Дашкевич

ЛЬВІВ. — 25 лютого, на 84-му році життя, помер український історик, керівник Львівського відділення Інституту української археографії та джерелознавства ім. Михайла Грушевського Національної Академії Наук України (НАН) Ярослав Дашкевич.

Я. Дашкевич народився 13 грудня 1926 року у Львові. У 1944 закінчив Академічну гімназію у Львові, рік навчався у Львівському медичному інституті, вищу освіту здобув на філологічному факультеті Львівського державного університету ім. Івана Франка за спеціяльністю „Українська мова і література".

Працював бібліотекарем та бібліографом у Львівській бібліотеці Академії Наук УРСР. У грудні 1949 року був арештований за звинуваченням у політичній неблагонадійності і засуджений на 10 років позбавлення волі. З того часу почались випробування: пересильні в'язниці у Львові, Харкові, Петропавловську та інших містах, так звані виправно-трудові табори у Спаську та Караґанді.

Після звільнення він не міг знайти праці через тавро „політично неблагонадійного". Вимушене безробіття тривало 23 роки. Саме в цей час Я. Дашкевич стає відомим у світі україністом, знавцем історії Сходу, насамперед, Вірменії, автором наукових праць з історичної науки, джерелознавства та археографії.

У Львові вдавалося лише час від часу знайти працю за фахом: був старшим науковим співробітником, виконував обов'язки завідувача відділу Музею етнографії та художніх промислів АН УРСР, начальником відділу допоміжних історичних дисциплін, старшим науковим співробітником Центрального державного історичного архіву УРСР у Львові в 1974-1978 роки.

Після відновлення в Києві діяльности Археографічної комісії при НАН очолив її Львівське відділення, а після створення Інституту української археографії та джерелознавства ім. М. Грушевського НАН України, – Львівське відділення інституту. За сукупністю наукових праць „Стан і напрями джерелознавчих та історіографічних досліджень історії України (друга половина XIX-XX ст.)" присуджено учений ступінь доктора історичних наук (1994).

Вчена рада Львівського державного університету ім. І. Франка присудила йому звання професора (1996). З 1998 року очолив засновану катедру сходознавства.

У науковому доробку Я. Дашкевича понад 900 наукових праць з української історіографії, джерелознавства та спеціяльних історичних дисциплін, сходознавства, українсько-вірменських, українсько-турецьких, українсько-єврейських взаємин тощо.

Президент України Віктор Янукович 26 лютого висловив щирий жаль з приводу смерти всесвітньовідомого історика Я. Дашкевича. „Фігуру цього потужного вченого, історичні праці якого відомі в усьому світі, важко переоцінити. Це величезна втрата для України. Від нас відійшла людина надзвичайного таланту, працелюбности і високих моральних якостей. Вклоняюся світлій пам'яті великого вченого", – сказав Президент України. *(„Львівська газета")*

Виступ Президента України В. Януковича 25 лютого у Верховній Раді

Шановні народні депутати!
Дорогі співвітчизники!

Щойно я склав присягу Президента України. Що я відчував, тримаючи руку на святому Пересопницькому Євангелії?

Відповідальність і смиренність – перед народом України, який у ході вільного волевиявлення віддав за мою кандидатуру більшість голосів, перед Всевишнім, волею якого я вступаю на пост глави Української держави в такий непростий для неї час.

Вибори завершилися. Увесь світ визнав їх демократичність. Український народ сказав своє слово, і міжнародна спільнота підтвердила, що Україна – вільна держава, де права і свободи громадян є найвищими цінностями, і де вибір народу не може бути поставлений під сумнів жодними проявами чиєїсь недоброї волі.

Ця остання обставина є особливо важливою з огляду на молодий вік нашої демократії і ті хвороби росту, яких так важко уникнути в процесі державницького змужніння.

Тим не менше, ми гідно витримали цей відповідальний екзамен, і сьогодні сторінку президентських виборів 2010 року перегорнуто. За нею розпочинається наступний період нашої новітньої історії.

Країна перебуває у вкрай складній ситуації: відсутність державного бюджету на поточний рік, колосальні борги по зовнішніх запозиченнях, бідність, розвалена економіка, корупція – ось далеко не повний перелік бід, з яких складається українська реальність.

Попри це, я вважаю, що держава можна не лише врятувати від соціально-економічного колапсу, але й швидко вивести на шлях прискореного розвитку. Якби не ця впевненість і ця віра у власні сили, сили своєї команди і силу українського народу, я ніколи не балотувався б у президенти.

Я знаю, що і як слід робити.

У першу чергу – відновити систему ефективного державного управління. Ми повинні швидко створити дієздатну виконавчу владу, яка невідкладно займеться найбільш ураженими галузями економіки і соціяльною сферою. Першочергове завдання на цьому шляху – реформування системи влади і, перш за все, Кабінету міністрів, перетворення його у команду професіоналів, а не „політичних офіціянтів". У зв'язку з цим, я закликаю Верховну Раду підтримати мої зусилля, спрямовані на створення прозорої, ефективної і відповідальної системи державного управління, здатної працювати з Президентом у синхронному режимі.

Я підкреслюю: цю особливу ролю у реформуванні системи державного управління бачу в Парламенті. Це – місце для дискусій. Це – місце для сильної опозиції, яка повинна контролювати дії Уряду і Президента. Але, в першу чергу, це – місце для сильної і стабільної парламентської більшости.

Якщо ми не спроможемося подолати існуючі політичні незгоди в ім'я порятунку держави, якщо не зуміємо очистити свої серця від отрути ненависти, породженої марнославством і егоїзмом, держава буде приреченою на продовження блукання в політичних сутінках і соціяльно-економічних лябіринтах.

Взаємне несприйняття внаслідок поразки одних і перемоги інших є не лише деструктивним з позицій інтересів держави, але й глибоко аморальним. Адже сказано у Святому Письмі: „Мирися з твоїм противником швидко, коли ти ще з ним у дорозі…". Життя підтвердило цю просту і очевидну істину: люди не люблять, коли їм демонструють кулаки. Вони схильні більше довіряти тим, хто подає руку на знак миру. Тому я звертаюся до всіх депутатів Верховної Ради із закликом до співпраці в ім'я України.

Така співпраця матиме вирішальне значення для невідкладного реформування влади, судочинства, внесення змін до Конституції. Сьогодні державою керує структура, „зшита" в інтересах реалізації цілей окремих політиків. Це ж можна сказати і про судочинство, і про багато інших важливих сфер життя українського суспільства. Ми повинні змінити існуючий стан речей. Структура усіх гілок влади повинна слугувати досягненню єдиної мети – швидкому ухваленню потрібних державі законів і їх швидкій реалізації. При цьому треба однаково дбати про забезпечення законних інтересів простих людей, звичайних громадян, представників середнього клясу, інтеліґенції, бізнесу.

Ефективна співпраця між Президентом, Парляментом і Урядом розчистить дорогу до швидкого економічного проґресу. В свою чергу, вирішення цієї проблеми дозволить не лише ліквідувати хронічну бідність, а й об'єднати країну. Люди схильні політизувати певні питання духовности здебільшого тоді, коли вони перебувають у стані перманентної фінансової нестабільности. В економічно розвинутих державах вірогідність виникнення внутрішніх конфліктів через різницю в культурних традиціях того чи іншого реґіону в десятки разів нижча, аніж у державах економічно відсталих.

Україна повинна обрати правильну довгострокову стратегію розвитку. Багато наших проблем виникли через те, що замість того, аби рухатися до постіндустріяльного суспільства зразка XXI ст., ми пішли шляхом первісного накопичення капіталу, тобто до так званого „дикого капіталізму". Відповідно, ми зможемо успішно конкурувати в сучасному світі лише за умови, якщо впритул займемося індустрією знань – сучасними технологіями виробництва, накопиченням і реалізацією здобутків науки.

Я розумію, що наздогнати індустріяльно розвинуті країни вкрай складно. Однак, можливо. Для цього Україні потрібна стратегія інноваційного поступу, і така стратегія нашою командою розроблена. Вона передбачає розвиток і державну підтримку невеликого числа пріоритетних напрямків, на яких ми зможемо посісти гідне місце в міжнародному розподілі праці. При цьому мається на увазі не посилення ролі держави в економіці, а участь держави у створенні ефективних ринкових механізмів. Я переконаний, що безпосередній вплив держави на економіку, ручне управління нею – це шлях в нікуди.

Обов'язковими умовами відновлення довіри до України з боку інвесторів і міжнародних фінансових інституцій є забезпечення внутрішньополітичної стабільности, подолання корупції, встановлення чітких і головне – незмінних правил відносин між державою і бізнесом. Забезпечення двох перших умов буде особливо складним процесом, але я володію достатнім запасом політичної волі, щоб трансформувати їх у реальність.

Як Президент я маю чітке уявлення про те, яка зовнішньополітична стратегія сьогодні найбільше відповідає національним інтересам України. Будучи мостом між Сходом і Заходом, інтеґральною частиною Европи і колишнього СРСР водночас, Україна обере таку зовнішню політику, яка дозволить нашій державі отримати максимальний результат від розвитку рівноправних і взаємовигідних відносин з Російською Федерацією, Европейським союзом, США та іншими державами, які впливають на розвиток ситуації у світі. На мою думку, виклики, які стоять перед міжнародною спільнотою, диктують потребу об'єднуватися у якомога ширшому форматі. Людству, і Україні в тому числі, потрібен ЕС у ґльобальному прочитанні. Я маю на увазі Єдиний Світ як силу, здатну ґарантувати плянеті мирне співіснування різних цивілізацій, енерґетичну, екологічну, продовольчу безпеку. Ми готові брати участь у таких процесах як европейська позаблькова держава. Я маю намір запропонувати цю концепцію парляменту для вироблення основ зовнішньої політики України і, сподіваюся, вищий законодавчий орган мене підтримає.

Вступаючи на посаду Глави Української держави, я хочу сказати народові України, що всі мої обіцянки, дані йому, будуть виконані. Ми виплатимо заборгованість із заробітної плати і пенсій, чого так і не зробив діючий уряд. Враховуючи катастрофічну ситуацію з державними фінансами, ми зробимо це за рахунок скорочення витрат на бюрократичну систему і почнемо з себе. Одним з моїх перших Указів на посту Президента України буде указ про скорочення видатків на Секретаріят Президента та інших структур, які забезпечують його діяльність.

Шановні народні депутати!
Співвітчизники!

Я завжди ставив діло вище за багатослів'я і на новому посту не відмовлюся від цього правила. Робота і результат в ім'я процвітання моєї Батьківщини – ось кредо, з яким я приступаю до виконання своїх обов'язків на новому відповідальному посту.

Я розраховую на вашу підтримку, а також на підтримку міжнародної спільноти, яка прагне бачити нашу країну сильною і стабільною.

І хай у цьому праведному устремлінні нам допоможе Господь!

Відставка уряду Юлії Тимошенко

КИЇВ. – Верховна Рада України 3 березня підтримала резолюцію про винесення недовіри урядові Юлії Тимошенко. Рішення підтримали 243 із 286 депутатів, зареєстрованих у сесійній залі. Проти проголосували 10.

Голова Верховної Ради Володимир Литвин перед початком процедури голосування повідомив, що ніхто з народних депутатів не перебуває у відрядженнях і відпустках, а на лікуванні перебувають три особи.

За цю резолюцію проголосували 172 депутати від Партії Реґіонів, семеро – від Бльоку Юлії Тимошенко, 15 – від „Нашої України-Народної самооборони", 27 – від Компартії України, 19 – від Бльоку В. Литвина і троє позафракційних. *(УНІАН)*

Перший день...

(Закінчення зі стор. 1)

Інавґураційні події 25 лютого прокоментували політичні оглядачі.

Валерій Димов,
директор Центру суспільно-політичних технологій „Форум":

Інавґураційна промова Віктора Януковича була така ж, як увесь день – без усмішок і без волонтерів, які вітали б Президента на вулицях. Сама промова Президента скоріше підходила б директорові департаменту виконання покарань пенітенціярної системи з введення европейських стандартів в українських в'язницях. У промові не було маштабности, глибини, символів і ціннісних орієнтирів.

Це була ритуальна доповідь чиновника високого рівня, а не промова, в якій глава держави дає орієнтири на п'ять років. Він пообіцяв Україні позаблоковий статус. Хотілося б детальніше дізнатися, як цей статус допоможе „подолати виклики і об'єднуватися у все ширшому форматі". Ніхто не проти гарних взаємин з росіянами, про які говорив В. Янукович. Але як обіцянка нових інтеґрацій впишеться в раніше задеклярований европейський курс?

Володимир Лупацій,
виконавчий директор центру соціяльних досліджень „Софія":

Перемога на президентських виборах і освоєння президентської функції – це дві різні речі. І для Віктора Януковича важливо не наступати на граблі попереднього Президента Віктора Ющенка. В цьому сенсі важливо повернутися до програмної політики.

Цю інавґураційну промову не можна розглядати, як програмний виступ. У ній був наліт суб'єктивности. Було б неправильно чекати, що виступ міститиме доктрину розвитку країни. Це багато в чому був ритуальний виступ.

Немає сенсу в інавґураційній промові приділяти велику увагу зовнішньополітичній проблематиці, оскільки перед Україною стоять невиконані домашні завдання. Не виконані попередніми президентами, прем'єрами, режимами. Тому для нової влади зараз важливо зосередиться на внутрішньополітичній, внутрішньоекономічній модернізації.

Перш ніж повернутися до зовнішньополітичних ініціятив, потрібно вивести країну із стану самоізоляції, продиктованої управлінською кризою і економічною стаґнацією.

АМЕРИКА І СВІТ

Г. Клінтон почала латиноамериканське турне

ВАШІНҐТОН. — 1 березня Держсекретар США Гіларі Клінтон почала турне у Латинську Америку. Г. Клінтон вирушила в Уруґвай, де братиме участь у інавґурації обраного Президента країни Хосе Мухікі. З Уруґваю поїде в Арґентину, де зустрінеться з Президентом країни Крістіною Кіршнер. Г. Клінтон відвідала Чіле, де 27 лютого стався землетрус, який забрав життя понад 700 осіб. *(„День")*

Чіле вразив землетрус силою майже 9 балів

САНТЬЯҐО, Чіле. — Потужний землетрус, сила якого сягала 8.8 бала, 27 лютого вразив Чіле. Це – найсильніший землетрус в країні за чверть століття. Президент Мішель Бачелет проголосила центральний реґіон країни зоною стихійного лиха. Американське аґентство спостереження за цунамі застерегло, що в результаті землетрусу виникло цунамі, але наразі не могло подати деталей. Поштовхи також були відчутні в Арґентині – по інший бік гір Андів. Чіле 1 березня попросила про міжнародну допомогу. За словами М. Бачелет, на даний час загинуло більше 700 осіб, і очікується, що ця цифра зростатиме. Рятувальники кажуть, що під завалами залишається чимало людей. Міжнародна спільнота мобілізує зусилля, щоб якомога швидше прислати у постраждалу країну допомогу. Готовність допомогти висловили ООН, а також США і Японія. 2 березня у рамках свого турне шістьма латиноамериканськими країнами Держсекретар США Гіларі Клінтон відвідала Чіле і зустрілася як з чинним провідником країни, так і з новообраним президентом, який займе президентський пост наступного тижня, та обговорила деталі щодо надання фінансової, медичної та гуманітарної підтримки. США вже надіслали у Чіле супутникове комунікаційне обладнання для забезпечення телефонного зв'язку в країні. (*Бі-Бі-Сі, „Голос Америки")*

У Франції прощаються з Галиною Хоткевич

ҐРЕНОБЛЬ, Франція. — Згідно з заповітом, прах Галини Хоткевич, наймолодшої доньки українського письменника Гната Хоткевича, буде змішаний з землею її рідної садиби в селищі Високий під Харковом, а частка – з землею могили її матері – Платоніди Хоткевич, яка похована в Івано-Франківську. 80-річна Г. Хоткевич померла у місті Ґренобль 26 лютого. На початку 1990-их років, через майже 50 років вимушеної еміґрації, Галина Хоткевич вперше приїхала до України. І за цей час щороку бувала не тільки в Харкові, де народилася, а також і в Києві, і в Галичині. За її ініціятивою колишній будинок Гната Хоткевича, конфіскований у 1938 році, був повернутий під музей імені видатного діяча, започатковано Міжнародний конкурс виконавців на українських музичних народних інструментах у Харкові, також було засновано Фонд національно-культурних ініціятив ім. Гната Хоткевича. Галина Хоткевич також започаткувала видання творів свого батька, які були заборонені за радянських часів. Вона була відомою українською писанкаркою у Франції. Авторську колекцію писанок Галина Хоткевич заповіла перевезти в Україну, до будинку-музею свого батька у селищі Високий на Харківщині. *(Радіо „Свобода")*

Президент Росії вимагає звільнень через погані вислiди на Олімпіяді

МОСКВА. — Президент Росії Дмитро Медведєв зажадав звільнення чиновників, котрі відповідали за підготування російських змагунів до зимових Олімпійських ігор у Ванкувері. Підсумки ігор обговорювалися 1 березня на зустрічі Д. Медведєва з керівництвом фактично владної в країні партії „Єдина Росія". На Олімпійських іграх у Ванкувері в неофіційному загальнокомандному заліку Росія посіла 11-те місце, завоювавши лише три золоті медалі. Це найнижчий вислід за всю історію виступу російської команди в зимових Олімпійських іграх. Росія у 2014 році прийматиме в Сочі наступну зимову Олімпіяду. *(Радіо „Свобода")*

Л. Качинський підписав договір про розміщення військ США у Польщі

ВАРШАВА, Польща. — Президент Польщі Лех Качинський 27 лютого підписав ратифікований цього місяця польсько-американський договір „SOFA" (Status of Forces Agreement) про розміщення військ США на польській території. Договір дозволить вже наприкінці березня – на початку квітня створити тимчасову базу американських військ, яка після 2012 стане постійною. На базі розміщуватимуться американські ракети протиповітряної оборони (ППО) „Patriot", а пізніше – ракети „SM-3", що входять в систему балістичної оборони. 12 лютого Сейм Польщі ратифікував підписаний з адміністрацією США в грудні минулого року договір „SOFA". Уряд Президента США Барака Обами в серпні 2009 року відмовився від плянів Джорджа Буша розмістити стаціонарну систему протиракетної оборони (ПРО) в Польщі та Чехії. Натомість нова американська влада вирішила створити мобільну систему ПРО, елементи якої будуть розміщені на кораблях, а також у деяких державах Східньої Европи. Польська влада спочатку закликала не відмовлятися від стаціонарного розміщення ПРО, але після оголошення рішення заявила, що нова система може бути вигіднішою для поляків, ніж попередня. В рамках домовленостей з американською владою Польща має отримати бойові ракети „Patriot", що будуть включені в національну систему ППО. *(УНІАН)*

Вчений з Кембриджу отримав ґрант на дослідження розбіжностей між Україною, Росією та Польщею

КЕМБРИДЖ, Англія. — Професор Кембриджського університету Олександер Еткінд 27 лютого отримав від Міжнародного консорціюму ґрантодавців „HERA" 1 млн. евро на трирічний проєкт, присвячений дослідженню культурологічних розбіжностей в Україні, Росії та Польщі. Як відзначає кембриджська студентська газета „Varsity", це найбільший для Кембриджу ґрант на гуманітарні науки. Маштабний науковий проєкт отримав назву „Війна пам'яті. Культурна динаміка в Росії, Польщі та Україні". О. Еткінд зі своїми аспірантами та колеґами з чотирьох европейських університетів (Ґронінґенського в Голяндії, Берґенського в Норвеґії, Гельсінкського у Фінляндії і Тартуського в Естонії) досліджуватимуть літературу, кінематографію, засоби масової інформації, політичні промови, історичні праці трьох народів, аналізуючи, як у них висвітлюються одні і ті ж події XX ст. О. Еткінд відомий в Росії як автор популярних культурологічних книг: „Ерос неможливого. Історія психоаналізу в Росії (1994)", „Содом і Психея. Нариси інтелектуальної історії Срібного століття" (1996), „Тлумачення подорожей. Росія і Америка в травелоґах і інтертекст" (2001). (*„Кореспондент")*

У Делі відновилися індійсько-пакистанські переговори

ДЕЛІ, Індія. — Міністри закордонних справ Індії та Пакистану, Нірупама Рао та Салман Башир, зустрілися в Делі 25 лютого. Це перші офіційні переговори між обома країнами з часу терористичних нападів у 2008 році в індійському місті Мумбаї. За повідомленнями індійських засобів масової інформації, Н. Рао сказала С. Баширові, що розслідування Пакистаном обставин атак і причетности до них базованих у Пакистані бойовиків були недостатніми. Погодившись на таку зустріч, Індія поставила на першому місці обговорення питання пакистанських заходів для придушення діяльности терористів у країні. Пакистан, натомість, закликав до включення у порядок денний переговорів різних питань обопільного зацікавлення, в тому числі територіяльну суперечку навколо Кашміру. Кашмір – штат, на який претендують обидві країни і який вже двічі ставав причиною війни між Індією і Пакистаном. *(„Голос Америки")*

Сім осіб звинувачено у підготуванні перевороту

СТАМБУЛ, Туреччина. — Суд у Туреччині висунув звинувачення у спробі повалити уряд сімом військовим офіцерам. Чотирьох адміралів, армійського генерала та двох полковників 24 лютого взято під варту. Це другий маштабний арешт після 22 лютого, коли під варту взято 49 військових за підозрою у намірах здійснити державний переворот. Серед затриманих – колишні головнокомандувачі військово-морських і військово-повітряних сил та один з чільних командувачів армії. За словами прокуратури, змовники збиралися влаштувати вибухи в мечетях, напади на символи влади і навіть спровокувати повітряний бій з грецькою військовою авіяцією, в якому мав бути збитий турецький літак. Звинувачення заявляє, що після цього змовники мали звинуватити уряд у нездатності керувати країною і взяти владу в свої руки. Вважається, що переворотом змовники плянували замінити нинішній поміркований ісламістський режим світським. Протягом останніх 50 років військові Туреччини усунули від влади вже чотири уряди країни. *(„Голос Америки")*

У Франції оголошено стан національної катастрофи

ПАРИЖ. — У Франції 1 березня оголошено стан національної катастрофи – після потужних буревіїв, які завдали руйнувань і людських жертв. Прем'єр-міністер Франсуа Фійон пообіцяв виділити фонди на допомогу потерпілим громадам. Президент Ніколя Саркозі побував на французькому атлантичному узбережжі, де внаслідок буревіїв загинуло 47 осіб. На західньому узбережжі працює 10 тис. рятувальників, які шукають загиблих і допомагають уцілілим. Вони кажуть, що число жертв, очевидно, буде більшим. Атлантичний буревій „Ксинтія" дійшов до західніх берегів Франції, Португалії та Еспанії 28 лютого. Сильні зливи супроводжувалися поривами вітру до 140 кілометрів на годину. Негода вразила також Німеччину, Бельгію та Голяндію. Повідомляють про потужні вітри у швайцарських Альпах. Більше 1 млн. домівок у Франції залишилися без електроенерґії. Величезні хвилі накрили багато прибережних містечок, затопивши вулиці і зруйнувавши будинки. Авіолінії „Air France" повідомили, що на летовищі Шарля де Голя скасували 100 летів. *(Бі-Бі-Сі)*

Голова Центробанку США відзвітував про стан економіки

ВАШІНҐТОН. — 24 лютого перед законодавцями виступив голова Центрального банку США Бен Бернанке. Він доповідав про те, які висліди принесли урядові заходи з стимулювання економіки. Б. Бернанке задоволений проґресом, але попередив, що для успіху реформ потрібно подолати одну з найбільших проблем – велике безробіття серед американців. За розрахунками Федерального резерву, безробіття у США цього року дещо знизиться – до 9.5 відс., а ріст економіки складе 3.5 відс. Б. Бернанке також запевнив законодавців що Центральний банк США плянує утримати у цьому році рекордно низькі відсоткові ставки на кредити. (*„Голос Америки")*

Франція визнає помилки щодо геноциду

ПАРИЖ. — Французький Президент Ніколя Саркозі 25 лютого визнав, що Франція та міжнародна спільнота припустилися „помилок" під час геноциду в Руанді 1994 року. Проте він не приніс офіційних вибачень, сказавши тільки, що сподівається на покарання винних. Н. Саркозі зробив ці заяви під час своєї першої візити до Руанди від часу масових убивств. Руанда звинувачує Францію в тренуванні та озброєнні екстремістів з племені Гуту, які вбили близько 800 тис. етнічних Тутсі та поміркованих Гуту. Париж заперечує ці звинувачення. Під час візити Н. Саркозі відвідав меморіял жертв геноциду. *(Бі-Бі-Сі)*

Евроінтеґрація України і Юлія Тимошенко очима Віктора Ющенка

Уривок з останньої прес-конференції Президента Віктора Ющенка, яка відбулася 16 лютого у Києві.

Зенон Завада, „The Ukrainian Weekly": Шановний пане Президенте, українська діяспора дуже хвилюється питанням евроінтеґрації України. Виникає запитання: чому Ви поставили п'ятирічну боротьбу з Юлією Тимошенко вище за послідовну політику в евроатлантичній інтеґрації? Адже, як наслідок цієї боротьби, евроатлантична інтеґрація опинилася під загрозою.

Віктор Ющенко: Я можу повторитися, але просто стверджую, що коли ви думаєте, нібито Тимошенко – провідник евроатлантичної інтеґрації, я вважаю, що робите велику помилку як громадянин і як журналіст. Я не маю бажання сперечатися з вами. Коли людина, яка голосує за річницю комсомолу чи бльокує газогін „Одеса-Броди", чи людина, яка укладає такі газові угоди, то що ви мені говорите про евроатлантичну інтеґрацію... Коли я, можливо, десятки разів журналістів просив – зверніться до Юлії Тимошенко, хай вона напише слово НАТО. Без помилок. Хай вона дезавуює те, що вона говорила в Брюселі про евроатлантичну інтеґрацію. Хай прийме постанову, яка реґламентувала б порядок пересування воїнів російського Чорноморського флоту по території України. Хай зробить хоч одну соту тих речей, які повинен робити европейський прем'єр. А ви мені дорікаєте, що я щось замінив, шило на мило?

Мені здається, я уже висловився з цього питання. Треба зняти пелену, яка довгий час була в українській нації і довгий час була у високодостойних громадян інших держав щодо політики Тимошенко. Це моя думка, це моя позиція. Я можу сказати, що виграш Тимошенко чи виграш Януковича – це суто московський, кремлівський проєкт. Ніякого розчарування не було б в Кремлі, якби виграла Тимошенко. Жодного. Тому що сутність, яка стоїть за одним політиком і за другим, – це політика глибокої проросійської залежности. На це є ряд мотивів.

Більш залежною у цьому пляні, на мій погляд, є Тимошенко, бо ці мотиви є просто серйозні. В Януковича вони, на мій погляд, більш завуальовані. Не у тому пляні, що ця людина не буде стримуватися підтримувати незалежний статус, а в тому пляні, що його діялог з Заходом буде складніший. І обставини його будуть штовхати в одну площину формування зовнішньополітичного курсу або переважно в одну площину. Тобто я не сказав би, що це предмет залежности. Це є предмет обставин. Але ці обставини є досить серйозні. Слабка західноевропейська історія – вона буде як раз говорити про те, що ця людина буде допускати зусилля, щоб отримати на зовнішньополітичному курсі успіхи і, як правило, ці успіхи можна чекати тільки від політики Сходу. Але, підкреслюю, це різниці, які не такі є суттєві.

Ми говоримо про те, що два проєкти – чи Тимошенко, чи Янукович – це є поразка европейського курсу країни. Це поразка кожного громадянина, але, на мій погляд, сьогодні це ще не усвідомлено. І ми більше звертаємо уваги на якусь психологію, на якусь маленьку історію, ніж вдаємося до глибокого аналізу формування логіки поведінки цих людей.

Вручено державні нагороди

Віктор Ющенко вітає Осипа Зінкевича з нагородою.
Фото: Михайло Марків

КИЇВ. – 9 лютого у Секретаріяті Президента України відбулася церемонія вручення голові видавництва „Смолоскип" Осипові Зінкевичеві ордена князя Ярослава Мудрого.

О. Зінкевич мав розмову з заступником голови адміністрації, колишнім прем'єром України і міністром оборони Юрієм Єхануровим.

Під час церемонії Ю. Єхануров зачитав указ Президента про нагородження директора видавництва „Смолоскип", громадянина США О. Зінкевича за вагомий особистий внесок у справу консолідації українського суспільства, розбудову демократичної, соціяльної і правової держави та з нагоди Дня Соборности України.

Опісля відбулась розмова О. Зінкевича з Президентом В. Ющенком, у якій активну участь брав також Ю. Єхануров. Під час розмови обговорено ряд проблем, з якими зустрічається українське суспільство у своїй державі. О. Зінкевич інформував Президента про працю „Смолоскипа" над національним усвідомленням української молоді та плянами на майбутнє.

Мефодій Волинець

МОНТЕН-В'Ю, Каліфорнія. – 21 лютого віце-консул України у Сан-Франциско Роман Недільський відвідав відому українську мисткиню Катерину Росандіч-Кричевську і вручив їй відзнаку та посвідчення про присвоєння почесного звання Заслуженого діяча мистецтв України, яким 20 серпня 2009 року було вшановано її особистий внесок у розвиток культури України і збереження її культурної спадщини.

НА ТЕМИ ДНЯ

Інна Рогатчі, сором на вас!

Аскольд Лозинський,
син в'язня Освєнціму, колишній президент Світового Конгресу Українців, Ню-Йорк

Три англомовні видання, а саме – „Софія Екхо", „Балтик Таймс" і „Краков Пост" помістили статтю Інни Рогатчі під назвою „Прославлення різуна" на тему недавнього надання звання „Героя України" Степанові Бандері. Мою англомовну відповідь я надіслав до редакцій тих трьох видань, в перекладі на українську мову подаю цей текст читачам нашої преси.

Мій батько був членом Організації Українських Націоналістів. 30 червня 1941 року, під час нацистського вторгнення і відступу радянських військ з західних областей України, ОУН проголосила українську державну незалежність у Львові. Це був прямий виклик нацистам, які б ніколи не погодилися з правом України на існування. На мого батька і брата голови ОУН С. Бандери були покладені функції донесення проголошеної у Львові декларації в інший район Західної України, який тоді називався Station Станіславівський, тепер – Івано-Франківщина.

В результаті два брати С. Бандери, мій батько та інші члени ОУН були арештовані 22 вересня 1941 в Станиславові і забрані в концтабір Освєнцім, де мій батько залишився полоненим майже до приходу радянських військ. Нацисти перевели його в табір Мавтгавзен, а потім в Ебенсі. Він залишався інтернованим до кінця війни, коли його нарешті звільнили американці. Братам Бандери не так пощастило. Вони були по-звірячому вбиті в Освєнцімі.

І. Рогатчі, як смієте ви називати С. Бандеру „різуном"? Він був у полоні у нацистів в Берліні, а потім в Заксенгавзені. Незважаючи на величезний особистий тиск, він не зрікся української незалежности. Він видав заклики до українського народу і директиви для членів ОУН, щоб боротися з німцями і совєтами і не брати участи у німецьких плянах проти евреїв. Він зробив це, незважаючи на той факт, що евреї, в чисельності непропорційній до популяції населення, служили посібниками совєтських аґентів протягом двох років совєтської влади в Західній Україні, між 1939 і 1941 роками. Вся родина С. Бандери була знищена совєтами. Крім його двох братів, закатованих в Освєнціміі, був арештований і розстріляний совєтами у липні 1941 року його батько, Андрій Бандера, український греко-католицький священик. Сестра Степана Бандери, Оксана, провела понад 20 років у Сибіру. Сам С. Бандера був підло вбитий совєтами у жовтні 1959 року в Мюнхені.

По-друге, як ви можете звинувачувати Романа Шухевича? Наклеп про те, що генерал Р. Шухевич отримав Залізного Хреста було вигадано в Москві, повторено комуністами в Україні, і навіть в Ізраїлі, у Яд Вашем, кілька років тому. Минулого місяця в результаті правового оскарження з боку дітей Р. Шухевича, суд зобов'язав наклепників в Україні вибачитися за свої зумисні історичні інсинуації. В минулому році до Яд Вашем було подано прохання оприлюднити факти, котрі підтверджували б звинувачення на адресу Р. Шухевича. Яд Вашем зміг представити лише старі совєтські вигадки.

А як щодо дітей Р. Шухевича? Його син Юрій провів майже 40 років у радянських в'язницях і концентраційних таборах. Дочку Марію забрали від матері і змусили жити в радянських дитячих будинках. Сестра Р. Шухевича, Наталія. була заарештована совєтами у 1940 році і засуджена до 10 років каторжних робіт на Уралі і п'яти років заслання в Казахстані. Обоє батьків Р. Шухевича були заслані і померли у радянському вигнанні. Його брат Юрій був жорстоко убитий совєтами у львівській в'язниці в червні 1941 року. Сам генерал Р. Шухевич був убитий в бою з радянськими силами безпеки в 1950 році.

Я не вірю у ваше співробітництво з Москвою. Серце мені підказує, що ви просто хочете зберегти живою пам'ять про жертви Голокосту. Тому ви шукаєте винних. Але шукаєте не там. Ви ганьбите своє ім'я наклепом на героїв українського народу – того самого народу, з яким ваш народ жив як добрий сусід. Сором вам від цих

(Закінчення на стор. 19)

Крок вперед, два кроки назад

Як не дивно, але вислів провідника більшовиків Володимира Ульянова-Леніна „Крок вперед, два кроки назад", який він вжив у 1904 році з приводу розколу на партійному з'їзді, дуже пасує до ситуації, що склалася в Україні. Після двох президентів компартійного походження було обрано на провідника держави Віктора Ющенка, який має український світогляд і бачить перспективи України у зміцненні її національного духу, у відродженні духовної єдности народу. Йому вдалося чимало зробити для пробудження національної свідомости у народі.

Відзначення річниць переможних битв українського війська з москалями, трагедії Батурина, вшанування українських лицарів зміцнювало національний дух, єднало українців у світі. Але водночас лякало російських провідників. Авторитарній російській державі незатишно поруч з сусідами, котрі вже відчули смак демократії. Можливо, прийде час, коли історики зможуть дізнатися з архівів, яких засобів було вжито для того, щоб знову посіяти в українців розчарування, щоб підірвати авторитет провідника.

Народ не збагнув значення тієї перспективи, яку відкривали перед ним заходи В. Ющенка. Тільки духовно сильна, згуртована нація спроможна вирішити проблеми свого щоденного життя. Без такого єднання треба їхати у рабство до російських багатіїв, а вдома нарікати на отого бджоляра, котрий відновлює історію замість того, щоб безперервно кидати у ясла сало і коржі.

Настали вибори, а для Росії – час тріюмфу. Їй були однаковісінькі обидва претенденти на президентський пост. Головною метою було позбутися В. Ющенка. І погрозливі листи до нього писали, і приїздом посла шантажували, а вже різних демонстрацій було без ліку. Ледве відгомоніли вибори, як Володимир Путін у Москві і Віктор Янукович в Києві заходилися до інтерв'ю. Перший поспішав заявити про поразку ідей Помаранчевої революції, насміхався з указів свого недруга – Президента України, другий запевняв, що ті укази скасує, українську мову зажене у ярмо...

Насправді, усе це вже було у різних формах. І Україна вистояла ціною великих жертв. Вистоїть і тепер. Ідеї Помаранчевої революції були сприйняті народом, як клич до свободи. Так, Україна після цього зробила великий крок вперед, проте під впливом недруга хитнулася і зробила два кроки назад.

Але... Успіх В. Януковича навряд чи призведе до радикальних змін у зовнішній політиці України. Великі зміни настали ще у 2008 році, коли НАТО вирішив не надавати їй членство, щоб не образити Росію, коли Евросоюз теж натякнув про це. Тепер В. Путіна більше тривожить потенційний вплив Помаранчевої революції в самій Росії, демократичний виклик її авторитарним структурам. Щоб цього не сталося, Кремль протидіє лібералізації. Грузія дозволила втягти себе у війну, а Україні вдалося нав'язати війну політичну. Усе це дозволяло Москві подавати демократію як безлад. Але уже і в Росії починаються протести незадоволених автократією росіян. Україна вже стала для них прикладом цивілізованого, демократичного суспільства. Усі чекають, щоб Україна таки зробила два кроки вперед.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

БЕРЕЗЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

„... Але Україну я люблю більше"

5 березня 1950 року впав в останньому своєму бою з ворогом Головний командир Української Повстанської Армії Роман Шухевич... Тільки не про смерть його говорімо сьогодні, не про збройну поразку українських патріотів того трагічно-героїчного часу, а про науку життя, котру вони залишили для нас. Смерть є трагедією лише в одному випадку – коли нема за що вмирати. Любов до своєї землі, до рідного народу – над смертю, а коли ця любов уражена болем неволі, коли все, що є для синівського серця найдорожчим, найсвятішим, зла чужинецька сила хоче звести з білого світу, тоді жити означає тільки одне, тільки це – боротися.

Ця боротьба не просто справедлива – вона відкриває перед жертовною любов'ю ворота неба. „Бог і Україна!" – то не просто ідеологічне гасло, написане на папері в партійному бюрі, а духовна істина, універсальна і водночас глибоко індивідуальна, по-своєму відкрита і по-своєму стверджена кожним безкомпромісним борцем за свободу нашого народу. Цю спасенну істину пророче провістив ще наш Великий Кобзар: „...А до того я не знаю Бога..." – тобто поки не виконаю святого обов'язку перед землею, перед Україною, до неба не маю з чим іти.

У 1993 році до українців США приїхали на святкування 50-річчя УПА дружина генерал-хорунжого Р. Шухевича Наталія і його дочка Марія. Від них ми почули останні слова цього неперевершеного українського вояка, мовлені до коханої людини: „Ти знаєш, як я тебе люблю... Але Україну я люблю більше".

Виходець зі знаменитого своїм освіченим проукраїнством роду Шухевичів, юний Роман, завзятий пластун, також міг стати знаменитістю – як архітектор, як прекрасний піяніст, навіть як спортсмен, але Україну він любив над усе й тому став її оборонцем, командиром тисяч молодих людей, подібних до нього у цій любові.

І сьогодні є серед нас багато талановитих архітекторів, піяністів, спортсменів, тільки от замало такої вірної любови до України, замало такого самозречення в ім'я її. Тому сьогодішня патріотична молодь, яка потребує прикладу, взірця, ідеалу, звертається до світлої постаті генерал-хорунжого Р. Шухевича, тому з кожним новим поколінням українців герої УПА будуть мовби знову й знову народжуватися, знову й знову діяти разом з нами.

І хоч це відродження героїчного духу неминуче пов'язане з певною романтичною ідеалізацією цілком конкретних історичних постатей, і в такому сприйманні визначні провідники мовби підіймаються над масою, здаються якимись особливими, майже неземними істотами, насправді вони прекрасні без прикрашування, такі, якими були в житті і в кривавих боях за Україну.

Богослови кажуть, що на крові мучеників постала Церква Христова. Ця істина стосується й української ідеї: безсмертною її зробила свята кров тисяч і мільйонів синів і дочок України. Можна зібрати стільки україноненависників у Верховній Раді, щоб скасувати звання Героїв України, надані Р. Шухевичеві і Степанові Бандері, але неможливо витерти з історії їхню жертовну любов до України.

У світі триває боротьба. Українські націоналісти не вигадали цей світ і несправедливість у ньому, просто вони без страху дивилися і дивляться йому у вічі. Доки будуть нації-аґресори, нації-вбивці, доти житиме революційна ідеологія безкомпромісної боротьби з ними. І не збираємося ми просити ні від російського сходу, ні від європейського заходу дозволу на те, щоб Україна жила і мала майбутнє. „Бог і Україна!" – посередників бути не може.

Генерал Р. Шухевич не був ідеологом, теоретиком визвольного руху, а тільки вояком, але він добре знав цей світ і хто є хто у ньому. Тому мав абсолютну рацію, остерігаючи у своєму зверненні „До бійців і командирів УПА" у травні 1945 року: „Росія добровільно не зрезигнує з України ніколи – незалежно, чи в неї царський режим, чи „найдемократичніша в світі" республіка". А ще через два роки, в 1947-му, підсумовуючи п'ятирічну збройну боротьбу УПА з коричневим і червоним фашизмами, він передбачив: „На героїзмі УПА і визвольно-революційного підпілля будуть виховуватися нові українські покоління".

Ще одна істотна риса характеру і світосприймання викликає до генерала Р. Шухевича глибоку пошану – його внутрішня шляхетність, непідробний духовний аристократизм. Підпільник, член Української Військової Організації, починаючи від 6-ої кляси гімназії, згодом – бойовий референт Крайової Екзекутиви революційної ОУН, в'язень Берези Картузької, старшина-поручник Карпатської Січі, він, палко люблячи Україну і не випускаючи до останнього подиху зброї з рук, стояв над ненавистю.

Ось що згадував про свою останню зустріч з батьком в 1947 році Юрій Шухевич (тоді він утік з дитячого будинку в Донбасі і зумів пробратися аж до Карпат): „Я йому розповів про нашу родину, що сталося з мамою, з дідом, який був вивезений і помер у Сибіру. Батько відчув ту злість і ненависть, що нагромадилися в мені, і сказав: „Знаєш, Юрку, майже вся наша родина загинула або – в ув'язненні, але ти не думай, що ми боремося для того, щоб помститися. Ні. Бо якщо так, то чим ми будемо кращі? Ми, Юрку, боремося для того, щоб такого більше ніколи не було".

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Любімо рідну мову і кохаймося!

На календарі – 20 лютого 2010 року. Слухаю в Дніпропетровську київське „Українське радіо". Розповідають, що нині у світі приблизно 6,500 різних мов, і половині з них реально загрожує зникнення. Чую жахливу цифру: кожні 12 днів у світі зникає одна мова (в середньому). Сумно стало на душі: що я встиг зробити за останні 12 днів? Нічого суттєвого. А якась мова за цей час все ж зникла!

Проста аритметика: за 365 днів року зникне 30 мов. А отих 50 відс. мов, яким загрожує зникнення, вже не буде через якісь 108 років. Якщо ж продовжити розрахунок, то побачимо, що через 216 років на плянеті Земля залишиться лише одна мова.

Скільки у світі філологічних, лінґвістичних, семантичних, фразеологічних наукових установ та університетів! І тисячі науковців порпаються у тих 6,500 мов, щось знаходять, дискутують, когось переконують, когось заперечують... А задля чого? Все одне у 2226 році залишиться одна китайська (а може, якась інша) мова!

Навіщо було професорам складати генетичні та типологічні клясифікації мов світу? Нащо вирізняти вкрай розумні „морфологічні, фонологічні, синтаксичні та семантичні" мовні структури?! Навіщо вивчати інкорпоративні мови, якщо все одно прийде 2226 рік?

Завдяки ж радіо я дізнався, що в Організації Об'єднаних Націй цього року будуть відзначати „Дні офіційних мов ООН". Тож шість днів буде повністю присвячено окремим мовам: англійській, французькій, еспанській, китайській, російській та арабській. Навіть вже визначені конкретні дати, коли штатний персонал та гості ООН будуть милуватися суто національним мистецтвом та їсти суто національні страви.

Оскільки всесвітніх українських днів у США не буде, то „Українське радіо" вирішило прислужитися „нашим російським друзям", тим паче, що питання законодавчого впровадження російської мови, як другої державної в Україні, крім законної української, дискутується у нас дуже часто, а після виборів нового президента, як знаємо, буде „проштовхуватися" у Верховній Раді ще частіше...

Тож не дивно, що по радіо журналіст докладно розповів, як саме Російська Федерація буде 6 червня святкувати свою мову в Ню-Йорку. Мені найбільше сподобалося, чим саме будуть там росіяни пригощати. Прошу уважно слухати перелік національних російських страв: „пельмені, пиріжки з капустою, млинці з кетовою ікрою, борщ".

Мене найбільше розхвилював борщ. Невже і його московський Кремль вирішив приватизувати, як вже називає російським національним надбанням і композиторів Михайла Глінку та Петра Чайковського, і письменників Миколу Гоголя та Максиміліяна Волошина, і вчених Миколу Миклухо-Маклая та Володимира Вернадського, і ще, і ще, і ще?!

А от наша рідна українська мова, хоч і не є офіційною в ООН, та має певні переваги над деякими офіційними. Наприклад, в Інтернеті можна побачити, як саме говорять „про кохання" 87 народів світу. Наш українець, покохавши дівчину, каже, здавалося б, дуже просто: „Я тебе кохаю!". Але досягти такої щирої однозначної простоти неможливо ані в англійській (там все одне що „ти", що „ви"), ані в російській (там взагалі не „кохають", там лише „люблять" – собаку, батька, батьківщину, Путіна, гроші, наречену та інше, взагалі – там усе (крім України!) лише люблять.

Бога ради, не зрозумійте мене зле: я не збираюся, бігати вулицями Києва чи Дніпропетровська, волаючи: „Укреніен, укреніен, юбер аллес!". Ні! Хай їм грець, усім шовіністам!

У затвердженій 15 лютого „Концепції державної мовної політики" зазначено, що мовна ситуація в Україні є наслідком тривалого примусу і обмежень. Я – патріот своєї України. Я хочу лише рівності з іншими народами! Їй-бо, як на мене, індонезійське „Сайя ментьинта коу!" звучить не гірше, ніж наше „Я тебе кохаю!", та все ж кохатися з коханими краще по-українськи.

Любіть рідну мову!

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

Ми президента не обирали

Виборчий вертеп в Україні закінчився. Для народу він був плачевним. До влади дорвалися відверто антиукраїнські сили. Вже через дві години після оприлюднення екзитполу Віктор Янукович промовляв в етері російською мовою – мовою своїх наставників і покровителів. Він першим здобув найвищу посаду в державі, не маючи навіть половини електорату – за нього проголосували менше третини дорослого населення України. Територіяльно він мав перевагу лише в 10 областях, а в 15 інших і в Києві більшість належала Юлії Тимошенко.

Оскільки ми не обирали В. Януковича, його леґітимність сприймається дуже умовно.

Фальсифікація виборів почалася задовго до дня голосування. За моїми спостереженнями, групи найнятих осіб ходили у селах і хуторах від хати до хати зубожілих людей і роздавали взамін за обіцянку голосувати за В. Януковича залежно від обставин – кому по 100 грн., а кому пляшку горілки і дві жерстянки з дешевою рибою. Така метода здобуття голосів виявилася найбільш дієвою і безпечною.

Численні спостерігачі з інших країн з'явилися лише напередодні виборі, на села і хутори вони не приїздили. А коли б і приїхали, то хто з виборців признався б, що брав гроші? Заяви про те, що вибори відбулися чесно і прозоро, то байка про Химині кури.

Лицедійство другої тури виборів показало, хто є хто в українському політикумі, і частково пояснило причину усіх негараздів нашої спільноти. Три попередні президенти через свої незграбні дії перетворили Україну на олігархічну державу і поставили її незалежність під загрозу знищення. Владу узурпував кримінальний капітал, який верховодить, адмініструє, вичавлює з народу останні соки. Багатії захопили фабрики і землі, узбережжя річок і морів, підземні ресурси.

Я з перших днів Майдану був там серед снігів і морозів, готовий кістьми лягти на Хрещатику в ім'я Помаранчевої революції. Тоді переміг Віктор Ющенко, якого ми захищали, гадаючи, що до влади прийде обранець, який ввійде в історію України як її спаситель. Звісно, він багато зробив для утвердження історичної правди, і цього ніхто не зможе перекреслити. Водночас протягом його каденції стала відчутною його невідповідність нашій довірі. Він дуже логічно і послідовно проповідував національні пріоритети, але не вмів втілювати їх в життя. Стратегія його була правильною, а тактика – хибною. В. Ющенко відштовхнів від себе своїх прибічників на Майдані, пригрів у своєму оточенні ряд одіозних постатей, вороже налаштованих до України. Відкинуті націонал-демократи були змушені шукати своє місце в Бльоці Юлії Тимошенко.

Гетьманську булаву тепер захопив той, хто виявився нахабнішим, хто мав більше грошей від своїх покровителів. Його оточують відверті і послідовні україножери, на нього з надією дивляться у Москві. Не дивно, що новоспечений президент зустріне гострий опір опозиції. Чи буде від цього користь Україні?

Михайло Іщенко, лікар
Канів, Черкаська область

Закликаю завершити розпочате

З великою приємністю прочитала 8 січня у „Свободі" статтю Олександра Вівчарика „Моршин – перлина Галичини". Я – уродженка Самбірщини, але в Моршині працювала 35 років медичною сестрою в санаторії. Вже десятий рік проживаю в США з молодшим сином. В Моршині живе мій старший син з родиною, тому я майже щорічно буваю там. Ось і тепер в кінці січня повернулася з місячних вакацій.

Насправді чудовий наш Моршин – як містечко, так і оздоровниця, але О. Вівчарик побачив його очима відпочиваючого, а мені за нього боляче. Бо поряд з цією казкою багато ще прикрого. В 2008 році я зверталася через вашу газету до земляків зі Стрийщини з проханням допомогти закінчити монтаж скульптури Ісуса Христа. Відгукнулася тільки Галина Петрів. Я в своїй церкві і серед друзів також зібрала певну суму, щоб встановити скульптуру. Вона була на світлині в газеті.

Стоїть вона на місці монастиря, – місці, не раз освяченому, але позаду – „Бювет мінеральних вод", тому навколо йде жвава торгівля. Тут і ремісники, і підприємці, домогосподарки з печивом. На їхньому тлі незатишно скульптурі.

Користаючись нагодою, ще раз звертаюся до земляків з Стрийщини з проханням, допомогти зробити гарну огорожу для скульптури Ісуса Христа, щоб не було протоптано безліч різних доріжок вздовж і впоперек, але щоб одна дорога вела всіх до його підніжжя. Скульптурою опікується і встановила її Українська греко-католицька церква, тому прошу пожертви надсилати через „Вестерн Юніон" на ім'я пароха о. Івана Пецюха.

Зеновія Когут,
Бруклін, Ню-Йорк

Я теж був „остарбайтером"

У „Свободі" (ч. 29, 2009 рік) я побачив оголошення про книгу „Гірке слово „остарбайтер". Я також був на примусовій праці у Чехії, під час війни. У Празі я мав знайомого чеха на прізвище Горвата, а він мав жінку-українку з мого села, працював у маґістраті. Після закінчення війни я його просив, щоб він отримав для мене дозвіл залишитися в Празі та допоміг мені знайти там працю.

Коли він пішов до міністерства праці, щоб довідатися про цей дозвіл, то йому сказали, що Маршал Георгій Жуков наказав нікому з Східньої Европи не давати праці, бо вони всі є зрадниками так званої „родіни". Було це на початку вересня 1945 року. Коли я з моїм братом почули таке розпорядження, то вирішили якнайскоріше залишити Чехію.

Ми зв'язалися з харитативною організацією, де записали нас на виїзд до Баварії, в американську зону. Наприкінці вересня ми прибули до стародавнього міста Амберґу і так позбулися московської орди. А в 1949 році приїхали до Америки.

І от цього року знову Україна наша є під новою загрозою. Боїмося, що Віктор Янукович продасть Україну Володимирові Путінові, а за якийсь час і Західня Европа опиниться в лапах московського медведя, бо ж через українські терени вони зайдуть в самий її центр.

Петро Лагола,
Плейн-Сіти, Огайо

Шановні читачі!

У листах та статтях, які Ви надсилаєте до „Свободи", просимо подавати повністю перші імена та прізвища згадуваних осіб, а також подавати свої поштову і електронну адреси, число телефону. Редакція за загальними правилами преси має право редагувати мову за українським правописом і вдаватися до необхідних скорочень надісланих статтей. Редакція

9 березня – день народження великого поета Тараса Шевченка

Доростаймо серцем до Шевченка

У такі, як оце нині, березневі дні частіше задумуєшся – у чому ж велич Тараса Шевченка, у чому його вічна насущність? Чоловіка, який мало прожив, не так багато й написав, властиво, одну книгу – „Кобзар", але яка стала непроминальним євангелієм для цілої нації.

Перше пояснення, що спадає на думку – дивовижний пророчий дар Т. Шевченка. Аналізуючи недавню історію, спостерігаючи за нашим державно-політичним сьогоденням, з подивом і сумом пригадуєш моторошні Шевченкові передбачення:

Погибнеш, згинеш, Україно,
Не стане й знаку на землі…

За шмат гнилої ковбаси
у вас хоч матір попроси,
то оддасте…

Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають.
Замість пива праведную
Кров із ребер точать....

А той щедрий та розкошний,
Все храми мурує;
Та отечество так любить,
Так за ним бідкує,
Так із його, сердешного,
Кров, як воду точить!..

А братія мовчить собі,
Витріщивши очі!
Як ягнята. „Нехай, – каже, –
Може, так і треба"…

Такими віщуваннями буквально переповнений „Кобзар". Але у зв'язку з цим – чи Шевченковою прозорливістю маємо захоплюватися, чи ніяковіти через власну недолугість? Мабуть, таки насамперед останнє. Адже Т. Шевченко вочевидь гаряче сподівався, що його болісні застереження усвідомлять уже його ж таки сучасників чи бодай їхніх дітей. Що вже принаймні на початку ХХ ст. здійсниться його віщування:

Не смійтеся, чужі люде!
Церков-домовина
Розвалиться… і з-під неї
Встане Україна.
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!..

Але як на початку ХХ, так і на початку ХХІ ст. ці слова для нас – лише бажана перспектива, уже не така примарна, але й досі не реальність. Тому досі ми, Шевченкові нащадки, як нація не є гідні його, не доросли до нього.

Одначе, все ж доростаємо і завтра чи позавтра доростем. Відтак пророцтва звершаться. Чи залишиться по тому Т. Шевченко злободенним, сучасним, цікавим? Безсумнівно, так. Бо завжди буде відкривати нам суть і покликання нашої нації. Глибокодумні мислителі давно вже помітили: душа російська апокаліптична за світосприйманням, її доля – нагадувати світові про його невпорядкованість і страхденність; душа західньоевропейська – серединна, себто міщанська, схильна до напівмір, закорінена в побут, комфорт, вигоду; а от душа українська тяжіє до гармонії, прагне максимально згармонізувати світ: Божий і людський, свій і сусідський, батьківський і синівський, „троянди й виноград – красиве і корисне" тощо, тощо, тощо, – зрівноважити на засадах любови й віри.

Тому навіки залишиться взірцем українського раю „Садок вишневий коло хати…", де природа („хрущі над вишнями"), Господнє небо („вечірня зіронька"), людський світ („сім'я вечеря коло хати") поєднані в одну нероз'ємну і щасливу цілість.

Свого часу ще один визначний наш земляк Тодось Осьмачка безпомильно визначив найглибшу суть поета: „Я певний, що якби Шевченко з'явився перед Шекспіром і Гете, то вони б мали його перед своїми духовними очима як божество, щось подібне до Богочоловіка. Бо Шевченко збільшив славу Спасителя як людинолюба".

Аби переконатися в істинності цих високих слів, пригадаймо бодай невеличку Шевченкову мініятюру, котрою той розпочав свій передостанній, підсумковий рік життя:

Дівча любе, чорнобриве
Несло з льоху пиво.
А я глянув, подивився –
Та аж похилився…
Кому воно пиво носить?
Чому босе ходить?..
Боже сильний! Твоя сила
Та Тобі ж і шкодить.

Як бачимо, випадково вихоплена з життєвого потоку, здавалося б, чисто побутова дрібна сценка раптом викликає у поетовій душі цілу бурю тужливо-гнівних емоцій та філософсько-теологічних осянь.

Початок вірша для Т. Шевченка традиційний: гармонія духовної й фізичної дівочої краси постає у „Кобзарі" як найвищий людський ідеал, зримий, живий вияв Божої досконалости. У багатьох творах, милуючись чистою, божественною красою дівчини, чулий поет одразу ж переймається тривогою за її беззборонну долю у цьому жорстокому світі. Не раз ця тривога переростає у пристрасну молитву Всевишньому за свою героїню („Причинна", „Катерина", „Лілея").

Отже, знову постає у вірші основна проблема творчости Т. Шевченка: людина і Бог. Але як розуміти останні, ключові два рядки?

Уважні дослідники запропонували аж вісім різних пояснень цих рядків. І то не диво, бо в останні роки Т. Шевченко писав особливо глибокі й складні для сприймання твори. Так от що значить:

Боже сильний! Твоя сила
Та Тобі ж і шкодить.

„Шкодить" – усічена форма від „шкодити", тобто поет, мовляв, закликає Бога перешкоджати, не допускати відбуватися злу; сила Бога завдає шкоди Йому самому, компрометує, бо Він часто скеровує цю силу (кару) на безвинних (таких, як оце „дівча любе"); краса цього дівчати є одним з вособлень Божої сили, досконалости, але вона провокує лихі вчинки людей, відтак знову ж засвідчує недосконалість світу і компрометує Творця; Бог часто дає Свою силу – обдаровує владою, багатством, благами недостойних (у даному разі тих, кому дівча пиво носить), а найдостойніших (таких, як оце дівча) обминає, кидає напризволяще, себто знову ж таки дискредитує Себе в очах скривджених і так далі.

Отже, згадані й інші прочитання тією чи тією мірою зводяться до богоборчого висновку чи наголошують на нерозумінні, неприйнятті Шевченком якихось граней Божого промислу. На мій же погляд, найвірогідніше, вірш має інший, теодицейний зміст, засвідчує найвищий ступінь розуміння поетом – творцем земним – Бога – Творця небесного, співчуття Йому.

Відома давня притча про те, як скептик, випробовуючи побожного співбесідника, єхидно запитав його: Чи Бог може все? Так, – була відповідь. Тоді чи може він створити камінь, якого сам не зможе підняти? А такий камінь Господь уже створив, – відповів вірник. – Це – людина.

Напевне, про такий „камінь" ідеться і в цьому вірші. Господь створив людину вільною і за жодної умови не відбирає від неї свободи. Бо тоді б людина втратила навіть потенційну змогу бути поруч з Богом співтворцем світу, а перетворилася б лише на пасивне творіво, що сліпо підкоряється інстинктам. Це б означало вселенську катастрофу, крах найграндіознішого проєкту під назвою „Людина". Крах насамперед для нас, але також і для Творця. Адже саме і тільки „у творчому акті духу» остаточно розкривається, самореалізується Бог. „Бог з людиною і світом є більше, аніж Бог без людини і світу. Людина і світ є збагачення божественного життя", – казав свого часу великий мислитель Микола Бердяєв.

Тому, поважаючи свободу людини, Господь не перешкоджає їй чинити зло, противитися Його волі, „образ Божий багном сквернити" („Посланіє"). Хоча, як і всякий люблячий батько, тяжко страждає, терплячи цю ганьбу й непотрібні муки нерозумних дітей своїх. Цю істину відкриває нам і Т. Шевченко – саме і лише людина може докорінно змінити Всесвіт, повернути йому гармонію й світло Господньої істини.

Отож, частіше читаймо Т. Шевченка, і не лише очима, а насамперед серцем, доростаймо до нього, що значить – і до себе, і до України. Це буде найдостойнішим пошануванням найвищого генія нашої землі.

Василь Пахаренко,
професор Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького

Великого Кобзаря шанують в Україні

Пам'ятник Тарасові Шевченкові у Моршині, Львівська область. *Фото: Олександер Вівчарик*

Погрддуддя Тараса Шевченка було відкрите 4 грудня 2009 року у Лохвиці, Полтавська область. *Фото: Олександер Панченко*

9 березня - день народження великого поета Тараса Шевченка

Життя і смерть ілюстратора „Кобзаря“ Василя Седляра

Олена Верeтільник,
науковий співробітник Музею „Кобзаря” Тараса Шевченка

ЧЕРКАСИ. – Книжкова колекція Музею „Кобзаря“ Тараса Шевченка поповнилася новим виданням: безцінна книга з ілюстраціями Василя Седляра побачила світ у київських видавництвах „Дух і Літера“ та „Оранта“ 2009 року. Ця книга з художнім оформленням та 30 самобутніми графічними роботами В. Седляра вперше вийшла в 1931 році у харківському видавництві „Література і мистецтво“ і відтоді не перевидавалася. Ілюстрації В. Седляра вважаються шедевром української графіки. Тож проєкт, здійснений киянами, становить не лише літературну, але й мистецьку вартість.

Про В. Седляра як одного з перших ілюстраторів Шевченкових творів відомо небагато, адже десятиріччями художній спадок репресованого мистця був несправедливо забутий.

Народився він 12 квітня 1899 року у сім’ї селянина на Полтавщині. З дитинства захоплювався малюванням, що й визначило його подальшу долю. Отримавши чотирикласну освіту, вступив до Київської художньої школи, а в лютому 1919 року – до майстерні монументального мистецтва, якою керував знаний в мистецьких колах Михайло Бойчук.

Ілюстрації Василя Седляра до творів Тараса Шевченка.

Основою мистецтва М. Бойчука та його учнів (а серед них – Тимофій Бойчук, Іван Падалка, Оксана Павленко, Мануїл Шехтман, Сергій Колос, Кирило Гвоздик) стало творення національного стилю, який характеризується композиційною ясністю, високою пластичною культурою й вивершеною майстерністю. Студентів М. Бойчук виховував у дусі безкомпромісного служіння мистецтву, а основною настановою стало глибинне вивчення мистецької спадщини й шукання нових форм.

Навчання в школі „бойчукістів” стало визначним етапом у становленні В. Седляра, збагатило його художній світ, визначило подальше спрямування. Світ зацікавлень 20-річного мистця було широким – він брав участь в організації учнівських вистав, оформленні військових приміщень, клюбів, агітпароплавів.

Вже на ранньому етапі своєї творчости В. Седляр виявив неабиякий педагогічний талант, тож з січня 1921 року працював інструктором спеціяльних курсів при Українській державній академії мистецтв. Трохи пізніше рада академії рекомендувала молодого викладача на посаду керівника Межигірської керамічної школи-майстерні.

Поринувши у роботу, В. Седляр згуртував однодумців, створив творчий колектив. Водночас він продовжив навчання у академії, успішно закінчивши її 1922 року. Того ж року В. Седляр був призначений роботи директором Межигірського художньо-технічного технікуму. Програма технікуму включала не лише спеціяльні предмети (композиція, рисунок, керамічна технологія та ін.), але й історію, чужоземні мови. В педагогічному колективі працювало сузір’я українських митців, серед яких були Іван Падалка, Олександер Мизін, Оксана Павленко, Євген Сагайдачний, Павло Іванченко“.

Василь Седляр

Учні В. Седляра тепло згадували про свого наставника, характеризуючи атмосферу на його лекціях: „Це було свято думки. Мисте-

(Закінчення на стор. 19)

Ще одна гілка Шевченкового роду

Нащадки роду Тараса Шевченка живуть у невеликому залізничному містечку Знам’янці, що на Кіровоградщині.

Коли Катерина Шевченко вийшла заміж, малому Тарасові було дев’ять років. Він сумував, що доводиться розлучатися з старшою сестрою, яка любила і жаліла його. Та ради не було – вона переїхала у сусіднє з Кирилівкою село Зелена Діброва, до свого чоловіка Антона Красицького. Від цього шлюбу народилося 12 дітей, четверо з яких дали потужні родові гілки. На сьогодні відомі імена 231 нащадка Красицьких. І це далеко не повний перелік, бо, наприклад, долі дітей та внуків Федори, Катерининої доньки, досі до кінця не досліджені.

К. і А. Красицькі пішли з життя рано, їхньому синові Степанові на той час було лише шість років. Але хлопчик зумів стати на ноги. Наприкінці 1890-их років у Знам’янку із Зеленої Діброви прибув його син Єгор Красицький. Приїхав працювати на залізниці, що тоді було справою новою. З часом на вулиці Базарній (за радянських часів – Першотравневій, нині – Глібка) він спорудив будинок, де пізніше побувало чимало діячів української культури.

Нині про ту садибу нагадує лише пеньок від старої груші, яка колись росла на подвір’ї. Разом із ним до Знам’янки приїхав брат Яким, донька якого Параска теж побудувалася на тій же вулиці. Нині Параска спочиває на знам’янському цвинтарі, а її нащадки – Козаченки і Вищепани живуть у залізничному містечку. Значно пізніше у Знам’янку приїхала Катерина Красицька, внучка Тарасової сестри.

Є. Красицький мав шестеро дітей. Серафима жила у батьківському будинку, Богдан і Тарас – у Дніпропетровську, Олександер – у Сибіру, Максим – у Харбіні, Володимир й Олімпіяда – у Знам’янці. Саме Олімпіяда Шкода – бабуся В’ячеслава Шкоди, нинішнього хранителя фондів Знам’янського міського краєзнавчого музею, до складу якого входить і Кобзарева світлиця. Його батько Євген Петрович дуже любив театр, довгий час керував самодіяльним колективом, який ставив українську клясику, в тому числі й Шевченкові драматичні твори. Любов до мистецтва, історії та культури передалися й синові, який може годинами розповідати про історію Шевченкового роду.

У 1961 році, коли виповнилося 100 років з дня смерти Т. Шевченка, у Знам’янці відчинився шевченківський музей. Тоді ще була жива К. Красицька, а фактичним керівником музею стала її донька Антоніна Красицька.

Через 15 років будиночок музею зруйнували. підвальному приміщенні, потім – у місцевому Палаці піонерів. І лише у 1989 році музей оселився на першому поверсі будинку по вулиці Глібка, де колись була садиба Є. Красицького.

Нині він зветься „Кобзарева світлиця” і є філією міського краєзнавчого музею.

У „Кобзаревій світлиці“ є багато унікальних матеріялів. Надзвичайно цікаве дерево роду Красицьких, у якому чимало яскравих особистостей. Найвідоміший, мабуть, художник Фотій Красицький, представник школи Олександра Мурашка, який свого часу закінчив, як і його славетний родич, Санкт-Петербурзьку академію мистецтв.

Добре знаний також Дмитро Красицький, письменник, автор більше 10 книг, який був проректором Дніпропетровського университету, потім очолював один з київських музеїв.

У 1991 році у Києві було організовано культурно-науковий фонд родини Красицьких, президентом якого стала Людмила Красицька (по Максимові від Дем’яна).

Серед експонатів „Кобзаревої світлиці“ – досі не публіковані фото Василя Доманицького – першого редактора повного видання „Кобзаря“, 150 його листів, оригінали світлин Марії Заньковецької, Миколи Садовського, Панаса Саксаганського, Миколи Лисенка. Його рідний брат Андрій більше 20 років мешкав у Знам’янці, завідував залізничною лікарнею, поки у 1905 році поліцією був висланий за межі України.

Дещо пізніше А. Лисенко працював лікарем у благодійній лікарні Митрополита Андрея Шептицького. Його донька Наталя, кіноакторка, виїхала до Парижу, звідки у Знам’янку якийсь час надходили листи від Наталиної онуки. Є тут матеріяли, що стосуються відомого діяча українського кооперативного руху Миколи Левицького.

У травні минулого року В. Шкоді виповнилось 80 років. Він – автор десятків публікацій, путівників, нарису про місто Знам’янка, почесний громадянин свого міста, ініціятор понад 10 документальних фільмів краєзнавчого спрямування, член Товариства української мови ім. Т. Шевченка, а потім і „Просвіти“ з часу їх новітнього відродження. Він також член Асоціяції дослідників Голодомору в Україні, Науково-просвітнього фонду ім. Т. Шевченка, історичного клюбу „Холодний яр“, лавреат обласної краєзнавчої премії ім. Володимира Ястребова.

На старості цьому чоловікові довелося пережити тяжке випробування: його внучка Настуня разом з однокласниками поїхала відвідати на хуторі „Надія“ музей родового гнізда Івана Карпенка-Карого (Тобілевича). Саме на неї упав погано закріплений бетонний стовп огорожі, спричинивши переломи хребта і кількох ребер, які пошкодили легені. Якраз в цей час передчасно померла її мама Оксана – донька В. Шкоди. Усі турботи про Настуню взяла на себе його друга донька Яніна.

Дівчинка довго лікувалась, але з інвалідного візка покищо не встала. Та й за таких непростих обставин зуміла одержати атестат про середню освіту, плянує подальше навчання. Настуня – юна художниця. У Кіровоградському обласному художньому музеї відбулося вже дві виставки її творів.

Світлана Орел,
Кіровоград

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Просфора у церкві Різдва Пресвятої Богородиці

НЮ-БРАНЗВІК, Ню-Джерзі. – 31 січня в церкві Різдва Пресвятої Богородиці відбулася традиційна Просфора. Зранку парох о. Роман Пітула відправив Службу Божу, на якій дуже гарно звучав церковний хор (керівник Богдана Гнатик). Потім у церковній залі був поставлений Вертеп, який складався з трьох частин.

Діти і молодь розпочали дійство колядою „Хто там по дорозі". Коли заспівали „Сумний святий вечір", на сцену вийшов Андрій Партикевич, як вояк Української Повстанської Армії, в однострої, і звернувся в думках до своєї матері з жалем, що не може прийти до неї на Святвечір, тому що своє життя посвятив Україні і бореться за неї. Чорт (Тарас Богуцький) погрожував, що зітре Україну, всіх вишле на Соловки. Ангел прогнав чорта і закликав Ісуса вітати і в Йосифа і Марії опіки благати.

В церкві організовано гурток бандуристів, які виступили під керівництвом Марії Попіль. Малі колядники разом з бандуристами виконали декілька колядок, а потім на сцену вийшли найменші діти – анголята і по черзі розповідали про Різдво. Старші колядники під керівництвом Андрія Гавдановича чудово заспівали кілька колядок.

Участь в вертепі брали Тетяна, Софійка і Петрусь Пітули; Рома, Василь, Таня Лабовки; Оксана, Вероніка і Руслан Наливайки; Зоряна, Настя і Люба Каспруки; Андрій, Марія і Богдан Гавдановичі; Вікторія, Ярослав і Дмитрій Пашкови; Тарас, Аня і Настя-Торес Богуцькі та їхня бабця Віра Мельник; Христина та Іванна Старожитники; Андрій і Роман Партикевичі; Христина і Юліяна Дмитрови; Отусь і Дам'ян Фішери, а також Микола Биков, Назар Бобеляк, Оля Штурмай, Петро Роїк, Юля Вознюк, Христина і Зоряна Желіски.

Оксана Наливайко пошила гарний костюм для царя і для Ірода, а В. Пашкова зробила гарні корони для царів. Багато допомагав Р. Партикевич в оформленні сцени.

Після вертепу відбулося частування, яке приготували Стефа та Ірена Старожитники під керівництвом Галі Ратич.

Віра Мельник

Учасники свята у Ню-Бранзвіку, Ню-Джерзі.

Українізація „по-американськи“: українські школярі провели два тижні в США

НЮ-ЙОРК. – З ініціятиви Михайла Казаренка, колишнього донеччанина, президента ню-йоркської неприбуткової організації „Інститут суспільного розвитку“, п'ятеро учнів з українських шкіл Краматорська та Києва провели два тижні в колі українсько-американських родин у штатах Ню-Йорк, Ню-Джерзі та у Вашінґтоні.

Софія Лук'янчук, Надія Рокитянська та Олександер Васильєв з Краматорська стали учасниками програми як переможці міського етапу Міжнародного конкурсу з української мови ім. Петра Яцика, а киянки Уляна і Наталка Сидорук – як представниці обдарованої молоді, що мають особливі здобутки у царинах музики та образотворчого мистецтва.

„Ми запросили до себе дівчинку з східньої України не лише для того, щоб показати їй американське життя, а й щоб вона знала, що існують українці поза Україною, котрі зберігають свої традиції, мову та культуру“, – розповідає Ірина Ясінська-Грейвз.

Усе починалося з української суботньої школи при ню-йоркському осередку Спілки Української Молоді Америки (СУМА), де було започатковано проєкт навчання американської молоді в Україні.

Протягом кількох років Інститут суспільного розвитку збирав фонди для навчання американських школярів та студентів українського походження у Літній школі україністики Національного університету „Києво-Могилянська академія“.

Саме у Києві М. Казаренко познайомився з Мартою Ковальчук-Рейтер, котра разом зі своєю донькою Меланією були слухачами програми. М. Ковальчук-Рейтер народилася у США, що не завадило їй вивчити українську мову. Нині вона, окрім основної праці, навчає української мови англомовну молодь, веде групу пластунів, викладає у недільній школі при своїй українській греко-католицькій парафії.

Цієї зими у М. Ковальчук-Рейтер гостювала С. Лук'янчук, яка сказала: „Усі українські знайомі родини Рейтер дивувалися, що на Донбасі так добре володіють українською мовою. Я не хочу, щоб мене вважали зрусифікованою українкою!“

Кожна родина розробляла програму перебування відповідно до вподобань своїх юних гостей. С. Лук'янчук повчилася в американській школі. Усі діти відзначили, що в Америці люди працюють більше, ніж будь-де, цінують час і зароблені гроші.

Кошти на покриття вартости перелету і медичного забезпечення для цих дітей надали представники однієї з останніх хвиль еміґрації – молоді українці, які приїхали до США на навчання, а залишилися, бо отримали посади у великих американських компаніях. Більшість жертводавців – вихідці з західніх областей України, з Донбасом не пов'язані. Допомогли Катерина Шаустюк-Скорупська, Єлизавета Шаустюк-Альфред, Максим Потанін , Вікторія Чернохлібова, Наталя Брандафі, а також Ярослав Завійський з Української кредитівки у Джерзі-Сіті, Ню-Джерзі, та компанія „АероСвіт“, що надала знижку на квитки для учасників програми.

Кілька родин у Краматорську в останній момент відмовилися від участи у програмі через нав'язаний їм образ „ворожої Америки“ і стереотип „ворожих західняків“. Саме тому організатори запросили Уляну та Наталку Сидорук з Києва, хоча програма має на меті підтримку учнів зі сходу та півдня України.

Для учнів українських шкіл або українських кляс в російських школах, віком від 14 до 18 років, що стануть переможцями міського, обласного чи реґіонального рівня конкурсу ім. Петра Яцика, діятиме і в наступні роки програма „SDI-American Winter“. Щоб стати її учасником, потрібно звернутися до краматорської філії організації „Просвіта“ на електронну адресу: mmkon@i.ua, заповнити аплікацію та надіслати її на розгляд наглядової ради Інституту суспільного розвитку (сторінка в інтернеті: www.sdinstitute.org).

Наступним етапом розвитку програми є створення українсько-американського клюбу в тому місті, де живуть її учасники. У Краматорську такий клюб вже почав створюватись, знайдено для нього приміщення завдяки старанням голови міського товариства „Просвіта“ Миколи Конобрицького.

Учениці з України на вулиці Тараса Шевченка в Ню-Йорку.

Юлія Морозюк,
Київ

СПОРТ

Ванкувер попрощався з Олімпійськими іграми. На обрії – Сочі

ВАНКУВЕР, Канада. – 28 лютого відбулося урочисте закриття XXI зимових Олімпійських ігор у Ванкувері, Канада. Під час урочистої церемонії закриття президент Міжнародного олімпійського комітету Жак Роґґе оголосив цей ґрандіозний спортивний форум завершеним, а олімпійських стяг був переданий посадникові російського Сочі Анатолієві Пахомову – столиці наступної „білої" Олімпіяди, яка відбудеться за чотири роки.

На церемонію міський голова Ванкуверу Ґреґор Робертсон прийшов у светрі Канади з гокею, у такий спосіб особисто привітавши команду з перемогою у фіналі гокейного турніру, який відбувся в останній день Олімпійських ігор. Канада встановила абсолютний рекорд за кількістю нагород найвищого ґатунку, здобутих однією делеґацією на зимових Олімпійських іграх.

На жаль, подібним успіхом не може похвалитися національна команда України. Трохи сумною виглядала під час паради олімпійців Валентина Шевченко, яка винесла державний прапор України на стадіон „Бі-Сі Плейс", адже ні їй, ні іншим українським спортівцям не вдалось здобути жодної медалі у Ванкувері. Найвищим досягненням українців стало п'яте місце біятлоніста Андрія Дериземлі у спринті.

Останні вісім хвилин церемонії було присвячено Росії – протягом цього часу було представлено Олімпіяду-2014, яка відбудеться в Сочі.

28 лютого було закрито Український дім у Ванкувері, який протягом Олімпіяди гостинно приймав гостей, знайомлячи їх з культурою молодої держави.

У присутності керівників делеґації України Мирослава Дутчака, Ніни Уманець, Посла України в Канаді Ігоря Осташа, спортовців та журналістів віцепрезидент Національного олімпійського комітету України Валерій Борзов подякував всім, хто забезпечував роботу цього осередку культури в олімпійському Ванкувері. Пам'ятні подарунки отримали найбільш активні представники української діяспори та добовольці, які протягом Ігор надавали суттєву допомогу. (*НОК України*)

Державний прапор України 28 лютого востаннє замайорів у Ванкувері. Фото: НОК України

Канадські українки – доборовільні помічниці делеґації України на Олімпіяді. Фото: НОК України

Спортовці України оглядають експозицію Українського дому у Ванкувері. Фото: НОК України

Країни- медалісти XXI Олімпіяди

країна	золоті	срібні	бронзові	разом
1. Канада	14	7	5	26
2. Німеччина	10	13	7	30
3. США	9	15	13	37
4. Норвегія	9	8	6	23
5. Південна Корея	6	6	2	14
6. Швайцарія	6	0	3	9
7. Китай	5	2	4	11
8. Швеція	5	2	4	11
9. Австрія	4	6	6	16
10. Голяндія	4	1	3	8
11. Росія	3	5	7	15
12. Франція	2	3	6	11
13. Австралія	2	1	3	6
14. Чехія	2	0	4	6
15. Польща	1	3	2	6
16. Італія	1	1	3	5
17. Словаччина	1	1	1	3
18. Білорусь	1	1	1	3
19. Велика Британія	1	0	0	1
20. Японія	0	3	2	5
21. Словенія	0	2	1	3
22. Хорватія	0	2	1	3
23. Латвія	0	2	0	2
24. Фінляндія	0	1	4	5
25. Естонія	0	1	0	1
26. Казахстан	0	1	0	1

vancouver 2010

ФУТБОЛ

„Шахтар" вибув з Ліґи чемпіонів

ДОНЕЦЬК. – Команда футбольного клюбу „Шахтар" 25 лютого зіграла унічию з рахунком 1:1 у другій грі 1/16 фіналу Ліґи Европи з лондонським „Фулгемом" і припинила свій виступ у Лізі Европи.

Донецькі футболісти розпочали гру активно. Лондонці пішли у глибокий захист і намагалися в атаку великими силами не ходити. Однак, на 33-ій хвилині Бред Ганґеланд кинув м'яч у сітку – 0:1.

Після перерви донецький гравець Дуґлас Коста на 69-ій хвилині зробив чудовий прохід, увірвався в карний майданчик і подав м'яч Родріґесові Жадсонові, що переправив його у сітку британців – 1:1.

18 лютого на стадіоні „Крейвен Котедж" відбулись перші змагання 1/16 фіналу Ліґи Европи з командою „Фулгем". Вони виявилася не з приємних. „Шахтар", володар останньої Чаші УЕФА, програв з рахунком 1:2.

На тренування до команди приїхав Рінат Ахметов, але його підтримка виявилася марною. Британці добре вивчили гру суперника. Уже на третій хвилині відзначився Золтан Ґера. На 32-ій хвилині „Шахтар" зрівняв рахунок: Луїс Адріяно увійшов у карний майданчик і пробив у порожні ворота.

В другій половині „Шахтар" став жертвою давньої футбольної звички грати на утримання рахунку, в обороні.

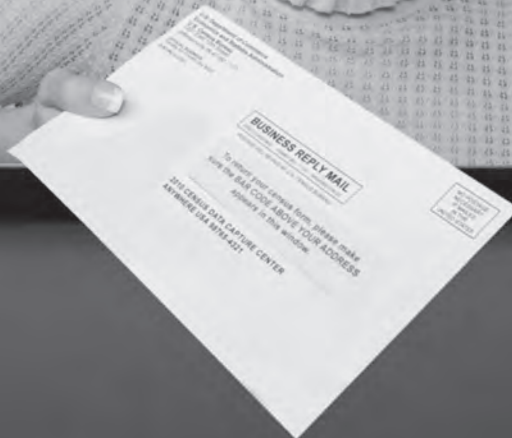
Пасивність українців дозволила „Фулгемові" стати господарем поля. На 63-ій хвилині Бобі Замора забив другий ґоль.

У минулому сезоні „Шахтар" виграв Чашу УЕФА, правонаступницею якої стала Ліґа Европи.

Британський „Фулгем" гратиме далі – у 1/8 Ліґи Европи. (*„Чемпіон"*)

Заповнити та відіслати анкету перепису – створити краще майбутнє!

Заповнивши анкету перепису населення та відправивши її поштою за вказаною адресою, ми допоможемо нашій громаді здобути частку фінансування - з понад 400 мільярдів доларів на рік - заради кращого майбутнього для нашої громади. Для замовлення довідника вашою мовою просимо відвідати веб-сайт **2010CENSUS.GOV**

ВАШІ ВІДПОВІДІ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ НАШ ПОСТУП

United States Census 2010

Перепис населення в США

Усе в наших руках

Paid for by U.S. Census Bureau.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

запрошує на доповідь

Лариси Брюховецької

(Київ)

Головного редактора журналу „Кіно-Театр",
старшого викладача катедри культурології
Національного Університету
„Києво-Могилянська Академія"

„15 років журналу "Кіно-Театр" в контексті українського кіно"

В суботу, 13 березня 2010 р.
о 5-ій год. по пол.

в будинку НТШ
63 Fourth Ave. (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ В ДІТРОЙТІ

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

у неділю, 21-го березня 2010 р., о год. 1-ій по пол.

в Українському Культурному Центрі
26601 Ryan Road, Warren, MI 48091

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу члени управи Окружного комітету, конвенційні делеґати та по два делеґати наступних відділів:

20, 82, 94, 165, 174, 175, 292, 341

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

За управу Округи:

д-р Олександер Серафин – голова Округи
Роман Лазарчук – секретар
Михайло Шумило – касир

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ В КОННЕКТИКАТ

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в суботу, 27-го березня 2010 р., о год. 2:00 по пол.

в залі Української православної церкви св. Марії
54 Winter Street, New Britain, CT 06051

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу члени управи Окружного комітету, конвенційні делеґати та по два делеґати наступних відділів:

12, 59, 67, 253, 254, 277, 387, 414

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьме участь:

Ґлорія Горбатий, Радна УНСоюзу

За Управу Округи:

Мирон Колінський, голова
Ігор Гайда, заступник голови
Богдан Добощак, секретар

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ, Інк.
ВІДДІЛ НЮАРК, Н. Дж.

запрошує на концерт

в трьох відділах:

- Шевченківський
- Шопенівський
- Клясичний скрипковий ансамбль

рівночасно: мистецька виставка колишніх учнів УМІ
і велика льотерія.

Неділя, 14 березня 2010 р., год. 3:00 по пол.

заля Українського Дому
140 Prospect Ave., Irvington, NJ

Дохід призначено на придбання фортепіяна для відділу УМІ у Виппані, Н. Дж.

ПЛЕМ'Я ПЛАСТУНОК „ПЕРШІ СТЕЖІ"

влаштовує

ДЕННИЙ ТАБІР „ПТАШАТ ПРИ ПЛАСТІ"

для дітей від 4 до 6 років, які володіють (розуміють і говорять) українською мовою.

- Дитина мусить мати закінчених 4 роки життя до 31-го серпня 2010 р. Вийнятків немає.
- Дитина мусить мати усі приписані щеплення.
- Дитина, яка склала Заяву Вступу до новацтва, не може брати участи в таборах для пташат.

Табір відбудеться на СОЮЗІВЦІ у двох групах:
від 27 червня до 4 липня та від 4 до 11 липня 2010 р.

У справі кімнат просимо порозуміватися прямо з Адміністрацією Союзівки.

SOYUZIVKA
P.O. Box 529, 216 Foordmore Road, Kerhonkson, NY 12446
(845) 626-5641; www. Soyuzivka.com
Fax: 845-626-4638

- **Таборова оплата: $95.00 ($20.00 незворотні); оплата за два тижні 185.00 дол.**
- Зголошення і таборову оплату (чек виписаний на Plast — Pershi Stezhi) надсилати до:

Mrs. Oresta Fedyniak, 2626 W. Walton Ave., Chicago, IL 60622
Tel.: (773) 486-0394 (від 8:00 до 10:00 ранку)

- Реченець зголошень: **1 травня 2010 р.**
- Число учасників обмежене.
- Додаткова оплата за спізнені зголошення 20.00 дол. (якщо є місце в таборі).

КАРТА ЗГОЛОШЕННЯ НА ТАБІР ПТАШАТ - 2010

Ім'я і прізвище дитини ....
по-українськи і по-англійськи
Дата народження ....
Адреса..
Телефон.......................................E-mail......................................

Просимо залучити посвідку дати народження дітей, що вписуєте на табір перший раз

❑ від 27 червня до 4 липня 2010 р. ❑ від 4 до 11 липня 2010 р.

Величина таборової сорочинки дитини: ❑ 6-8, ❑ 10-12, ❑ 14-16.

❑ Залучую чек на суму $........... ❑ Резервую кімнату на Союзівці

....
Ім'я і прізвище матері (подати дівоче прізвище)
Завваги..
....
....
.... Підпис батька або матері

УКРАЇНА І СВІТ

В пам'ять Дмитра Клячківського

Пам'ятник Дмитрові Клячківському у Збаражі.

РІВНЕ. – 12 лютого відбулося вшанування пам'яті крайового провідника Організації Українських Націоналістів на Волині та Поліссі, Головного командира УПА-Північ Дмитра Клячківського („Клима Савура".)

У жовтні 1937 року він був заарештований польською поліцією, перебував в ув'язненні. Д. Клячківський був заарештований НКВД у Львові і засуджений до смертної кари, але в липні 1941 року втік з Бердичівської тюрми.

З січня 1942 року – Крайовий провідник ОУН, організатор і перший командир УПА в 1943 році. Він загинув 12 лютого 1945 року біля Оржівських хуторів поблизу Рівного у бою з загоном НКВД.

У Рівному на честь героя було відслужено поминальний Молебень, до пам'ятника Д. Клячківському лягли квіти, проведено віче за участю представників громадськости та влади.

Вшанування героя відбулося також у Збаражі Тернопільської області, де 1911 року народився Д. Клячківський.

Євген Цимбалюк

СБУ подарувала академії книги про національно-визвольний рух

ОСТРОГ, Рівненська область. – Заступник голови управління Служби безпеки України в Рівненській області Валерій Мечкало 11 лютого урочисто передав ректорові Національного університету „Острозька академія" Ігореві Пасічникові добірку книг, що розкривають трагічні сторінки українського національно-визвольного руху, а також Голодомору 1932-1933 років в Україні як геноциду українського народу.

„Ми щиро вдячні управлінню Служби безпеки України за те, що воно порушило проблему Голодомору, чим надзвичайно допомогло історикам у дослідженнях геноциду української нації. Пишаюся тим, що саме Острозька академія першою отримала такі цінні книги", – зазначив ректор І. Пасічник.

Олексій Костюченко

Заступник голови управління Служби безпеки України в Рівненській області Валерій Мечкало (зліва) передає подаровані книги ректорові Національного університету „Острозька академія" Ігореві Пасічникові.
Фото: Ярослав Мізерний

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Концерт на честь 200-ліття композиторів романтизму

НЮ-ЙОРК. – В цьому році музичний світ святкує 200-ліття від дня народження двох представників романтизму – Роберта Шумана (1810-1856) і Фредерика Шопена (1810-1849). Спільність цих двох піонерів – не тільки у році народження. Обидва – звеличники Йогана Баха і Вольфґанґа Моцарта, в композиторській діяльності обидва почали творити виключно для фортепіяна, обидва не були фізично здорові. Ф. Шопен еміґрував до Парижу, де помер на сухоти, проживши 39 літ. Р. Шуман виїздив за кордон в супроводі своєї дружини-піяністки, що грала в концертах його творів в країнах Прибалтики, Петербурзі і Москві. Помер в 46 років на психічний розлад.

20 лютого вечір в Українському інституті Америки було присвячено центральному представникові музичного романтизму Р. Шуманові. Композитор, критик та музичний журналіст – він заснував і редаґував передовий „Музичний журнал" Німеччини, який пропаґував нових композиторів та прокладав шляхи до музики майбутнього.

Він працював дуже послідовно, творячи музичні шедеври завжди в одному жанрі: в 1830-1839 роках – виключно фортепіянові п'єси, в 1840 році – пісні (музикологи визначають його як „рік пісні"), наступного року – оркестрові твори і дві симфонії. У 1842 році з'явилися камерна музика – чотири струнні квартети, піяно-квартет, піяно-квінтет, хорова музика з оркестрою, ораторія „Рай і Пері" і опера „Ґеновефа". Всі його твори насичені експресивним ліризмом, що стало притаманною рисою романтизму.

Піяно-тріо – це форма камерної музики, яку виконують на фортепіяні, скрипці і челйо. Піяніст Стефан Мендель, скрипаль Вольфґанґ Редик і челіст Матіяс Ґредлер – славне „Віденське піяно-тріо" – до 200-ліття з дня народження Р. Шумана приготували всі його твори цього жанру. Програму почали з „Тріо ч. 2", виконуючи його з молодечим поривом та гострими ритмами. Подібним було виконання менше знаного „Тріо ч. 3", з додатком гострих динамічних контрастів.

В другій половині програми прозвучало давніше написане тріо, яке автор назвав „Фантастичні п'єси". У ньому кожна частина носить поетичну назву: „Романс", „Гумореска", „Дует", „Фінал". Віденці вдало відтворили характер кожної п'єси. На закінчення вони зіграли найпопулярніше „Тріо ч. 1", в якому зроблено наголос на інтимність. Це дало можливість показати нюанси партитури твору, ліричні частини задушевних мелодій, що плавно пропливали в широкому динамічному розгортанні, при делікатних піччікато скрипки. Всі пунктирні ритмічні фіґури навіть в швидких темпах позначилися чіткістю та інтонаційною точністю.

Черговий раз публіка УІА з задоволенням нагороджувала гучними оплесками віденський ансамбль, бажаючи музикантам дальших успіхів у концертах на прославу найкращого німецького романтика Р. Шумана.

Богдан Марків

Концерти танцювального ансамблю „Тамбуріцен" з Дукейн-університету

Танцює ансамбль „Тамбуріцен" (зліва): Юля Гудимяк, Джон Кордесич, Наталка Караман, Джон Гарбист, Нікол Петроска, Майкл Дерн.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 27 березня, у „Bryn Athyn Academy, Mitchell Performing Arts Center", у Брин-Атин, Пенсильванія, о 7-ій год. вечора відбудеться концерт танцювального ансамблю „Тамбуріцен".

У 1937 році д-р Лестер Пірс перевіз свою Слов'янську оркестру „Тамбуріца" з Остену,Тексас, до Пітсбурґу, Пенсильванія, де уклав стипендійну угоду з Дукейн-університетом, у висліді якої постала танцювальна група „Тамбуріцен". Вона плекає живу традицію народів Східньої Европи і надає стипендії талановитим виконавцям. Юнаки і дівчата виступають у чудових строях, з старанно опрацьованою музикою, співом і танцями.

Впродовж свого існування група „Тамбуріцен" виступила з концертами у США і Канаді, Південній Америці й Европі.

Цього року в групі танцюють сім українок – Юля Гудимяк, Марія Кавацюк, Наталка Караман, Юля Книгницька, Маріянна Пельц, Нікол Петроска та Наталка Тарасюк. Вони виросли у танцювальних ансамблях „Волошки", (Філядельфія), „Каштан" (Клівленд), „Полтава" (Пітсбурґ), „Сизокрилі" (Ню-Йорк), „Іскра" (Випані, Ню-Джерзі).

У програмі є також музика і танці Хорватії, Болгарії, Сербії, Баварії, Словаччини, Словенії, Греції, Македонії, Польщі, Росії, Угорщини та Молдови.

Наступні виступи відбудуться у Ґелертовні, Пенсильванія, – 17 квітня, у Лодай, Ню-Джерзі, – 18 квітня. Про точніші інформації можна дізнатися на інтернет-сторінці www.tamburitzans.duq.edu/.

Марія Бачинська

Співак Михайло Швець – від Полтави до Ню-Йорку

Село Городище на Полтавщині мальовничо розкинулося над річкою Удаєм, в оточенні високих лісистих пагорбів. Звідси вийшло немало науковців, музикантів, артистів, співаків.

Славне це село і майстрами рогозоплетіння, вироби яких відомі не тільки в Україні, а й далеко за її межами. Прославив рідний край своїм талантом і співак Михайло Швець.

Він народився в Городищі у 1880 році в козацькій родині. Музичний слух і голос у хлопця розвинувся з ранніх дитячих років у церковному хорі. Батьки сприяли розвиткові його таланту. У 1901-1905 роках М. Швець навчався у Полтаві у відомого педагога Марії Денисенко.

Талановитого хлопця покликав до себе Петербурґ, де він швидко знайшов собі покровителів, навчався у відомого баритона Станіслава Соні.

З 1909 року М. Швець став солістом оперної трупи Петербурзького народного дому, де не раз демонстрував публіці не тільки свої чудові голосові якості, а й талант драматичного актора, що засвідчив його партнер по сцені, згодом музикознавець Сергій Левік, який у своїй книзі „Записи оперного співака" писав: „Виконавець ролі Полкана в опері Миколи Римського-Корсакова „Золотий півник" М. Швець володів великим, але разом з тим м'яким голосом, чудово тримався на сцені".

Оперна трупа Народного дому багато гастролювала в Україні – у Києві, Харкові, Полтаві, Одесі, Катеринославі, в містах Росії, виїздила до Італії, Швайцарії, Франції, Америки. М. Швець успішно виконував головні партії в операх Семена Гулака-Артемовського „Запорожець за Дунаєм", Олександра Бородіна „Князь Ігор", М. Римського-Корсакова „Золотий півник", Михайла Ґлінки „Іван Сусанін", Модеста Мусорґського „Борис Ґодунов", особливо любив співати арію Виборного з опери Миколи Лисенка „Наталка-Полтавка".

У репертуарі М. Швеця велике місце мала українська пісня. У той період він записав на грамплатівки народні пісні „За Сибіром сонце сходить", „Ой, не шуми, луже", „Ой, Дніпре, мій Дніпре", „У сусіда хата біла", „Ой, що ж то та й за ворон" та ін.

У 1907 році у Петербурзі М. Швець записав дві популярні пісні-дуети „Де ти бродиш, моя доле" та „Коли розлучаються двоє" з партнером, відомим тенором Миколою Большаковим.

М. Швець не забував своїх рідних місць і приїздив у Городище, зустрічався з земляками, співав перед ними, зокрема, в маєтку місцевого поміщика й мецената Володимира Горвиця.

Коли померли батьки М. Швеця, він привіз з Петербурґу пам'ятник на їх могилу, виготовлений з сірого ґраніту у вигляді стовбура дерева, увінчаного хрестом. Склеп батька і матері співака зруйнували у 1930-ті роки. Хрест скинули в яр…

Славетний російський співак Федір Шаляпін, який в один рік помер з М. Швецем, перед Першою світовою війною приїздив до його рідних місць і відвідав Городище. Великий бас Росії, будучи співаком Маріїнського театру, не раз слухав з захопленням спів М. Швеця у Петербурзькому народному домі і мав з ним не одну зустріч. За силою і тембром голосу Ф. Шаляпін вважав баса М. Швеця рівним собі.

М. Швець не сприйняв нового порядку, встановленого більшовиками. 1918 року він подався за океан, до Америки. У ті драматичні роки іміґрували й інші видатні літератори і митці.

У Ню-Йорку М. Швець пов'язав своє життя з театром при Національному домі і став оперним співаком, записував виступи на грамплатівки, знімався як актор і співак у музичних кінострічках „Наталка-Полтавка" (1935), „Запорожець за Дунаєм" (1938). Ці фільми були показані в різних країнах світу. Виконував сольну партію в опері Петра Чайковського „Мазепа" (1933).

Життєвий шлях М. Швеця закінчився 1938 року. Похований він у Ню-Йорку.

До початку 1990-х років ім'я М. Швеця в Україні було під забороною. Згадки про нього не було в жодному довіднику, виданому за радянських часів в СРСР.

Уперше в 1993 році Національне радіо України підготувало програму, присвячену талановитому співакові, прозвучали твори, виконані ним у різні роки.

На Полтавщині місцеві дослідники збирають матеріяли про М. Швеця. Його ім'я почало з'являтися у краєзнавчих виданнях.

Георгій Шибанов,
Заслужений діяч мистецтв України,
Чорнухи, Полтавська область

Книгу написали брати-близнюки Олександер та Віктор Булиги

РІВНЕ. – У Рівненському краєзнавчому музеї 25 січня відбулася презентація книги „Поєднані Волинню", яку написали брати-близнюки Олександер та Віктор Булиги.

У книзі представлені постаті, пов'язані з минулим історичної території, яку займають тепер Рівненська та Волинська області, частково Тернопільська, Хмельницька, Житомирська, Львівська, а також землі сучасних Польщі та Білорусі.

Це Роман Мстиславич, Костянтин Острозький, Богдан Ружинський, Анна Гойська, Северин Наливайко та ін.

О. Булига написав про зв'язки визначних українських істориків та письменників з волинським краєм. Микола Гоголь, Микола Костомаров, Пантелеймон Куліш, Володимир Короленко, Дмитро Яворницький поєднали свої душі з Волинню, перебуваючи та працюючи тут, вивчаючи історичне минуле краю.

Вперше для широкого загалу представлено Василя Левицького – дослідника Свято-Успенської Почаївської лаври, який присвятив себе вивченню минулого цієї визначної святині.

Друга частина книги є спільним доробком братів – це сценарій фільму, присвячений історії Пересопницької Євангелії, яка творилась у середині XVI ст.

Євген Цимбалюк

Інна Рогатчі...

(Закінчення зі стор. 5)

людей. Ви говорите про рабина з України, який скинув з себе орден „За заслуги" в знак протесту проти вшанування С. Бандери. Ви стверджуєте, що непросто бути рабином в Україні і непросто для євреїв жити там. Насправді той рабин живе в Україні, тому що це добре місце для його життя. І цілком просто всім іншим євреям жити в Україні. Тільки погляньте на звіти будь-якої міжнародної групи з прав людини. Рабин і ви соромите жертв Голокосту вашим наклепом на людей, які не мають нічого спільного з нещасною долею тих жертв.

Ви почали свої публікацію з того, що отримали телефонний дзвінок від друзів з Москви про прославлення С. Бандери. Тієї Москви, яка видала наказ, в результі якого було заморено голодом майже 10 млн. українців в 1932-1933 роках. І тут знову в непропорційній кількості євреї діяли як аґенти цього вбивчого пляну. Вони стали на бік Москви проти своїх сусідів в Україні. Ми, українці, поділяємо також велике горе і великі трагедії. Але ми прагнемо до нового життя. Ми готові пращати. Замість того, щоб спотворювати історію і знову бути на стороні ворога, треба вам просити прощення, що набагато важче.

Чи не парадоксально, що ворожість завжди виходить з Москви?

Життя і смерть...

(Закінчення зі стор. 9)

цтво у нього легким серпантином переплiталось з теорією і філософією. Він сам був п'яний від любові до мистецтва і сп'яняв нас... Він завжди вірив, чекав чогось нового, великого в мистецтві". Атмосферу свята у технікумі підтримували гості В. Седляра – Лесь Курбас, Олександер Довженко, Остап Вишня, Володимир Сосюра, Юрій Яновський, Олександер Копиленко.

Однак, період творчого процвітання тривав недовго: на початку 1930-их років М. Бойчук та його учні піддавалися необґрунтованій критиці, їхня творчість визнавалася як „формалістична", ототожнювалася з проявами фашистської ідеології. Зрештою, цькування завершилося ув'язненням М. Бойчука та І. Падалки. 26 листопада 1936 року заарештували й В. Седляра. На той час була зфабрикована справа „націонал-фашистської терористичної організації", до якої зарахували і його.

12 липня 1937 року мистця розстріляли. Всі його розписи були знищені.Через 20 років вирок було скасовано за відсутністю складу злочину. Перша персональна виставка творів В. Седляра відбулася 11-20 вересня 2009 року у Національному музеї образотворчого мистецтва України.

ЗБОРИ 450 ВІДДІЛУ УНС
П'ятниця, 20 березня 2010 р.

Ню-Йорк, Н.Й. – Річні загальні збори 450 Пластового Відділу УНС відбудуться о год. 11 ранку в пластовому домі, 144 Друга Авеню, Ню-Йорк. На порядку зборів звітування, вибори делеґатів на 37 Конвенцію УНС, яка відбудеться на Союзівці та вибір нової управи.

Володимир Процик, голова
Мотря Мілянич, секретар
тел. 917-841-0962

Українська Євангельська церква

закликає:
Вивчайте Біблію,
живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щомісяця на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії

161. Євангелія від Матвія, 27: суд і розп'яття Ісуса Христа

Христа повели до римського правителя Пилата, але він не знайшов вини за Христом. Ще й дружина римлянина заступилася за Ісуса. Тоді Пилат задумав відпустити затриманого на знак свята, але юдеї зажадали, щоб він відпустив розбійника Вараву. Пилат зняв з себе провину за цей суд і погодився на смертну кару Ісусові. Після тривалих тортур засудженого повели на гору Голготу і там розп'яли поряд з двома розбійниками. Темрява настала про усьому краю, а коли Ісус помер, роздерлася завіса храму надвоє і земля затряслася.

Запрошуємо до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Ню-Джерзі. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди – о 7-ій годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діє українська школа з вивчення Біблії. Громада має в окремому будинку Молодіжний центр, де молодь проводить свої зустрічі і цікаві заходи. Щоліта відбуваються моло-діжні табори. Спілкування в громаді – українською, англійською та еспанською мовами.

Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних оповістей з Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 339 відділу УНСоюзу.

З днем 1 березня 2010 року відділ 339 з'єднався з відділом 83, секретарем якого є

МИХАЙЛО ЛУЦІВ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Michael Luciw
1009 Melrose Ave.
Melrose Park, PA 19027
(215) 635-5109

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040* • adukr@optonline.net

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ „Свобода"   ☐ „The Ukrainian Weekly"

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС): ....
Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
....
Число телефона: (.......) ....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Березень 2010 року, ч. 115

Фундація дала 70 тис. дол. на видання книг про Голодомор

Про Голодомор в Україні, влаштований комуністичною владою Москви, почали писати в Україні в газетах, що виходили під час німецької окупації. Під час Другої світової війни багатьом гнаним, переслідуваним, розкуркуленим, тим, що сиділи в тюрмах та були на засланні, й тим, що голодували, але вижили, вдалося вирватися на Захід, подалі від комуністичного „раю". У багатьох з них з голоду померли батьки, сестри, брати та інша рідня.

В західній Німеччині Іван Багряний, його друзі й прихильники створили Українську Революційно-Демократичну Партію (УРДП), членами якої були люди з східніх та центральних земель України, де лютував голод, де 13 тис. сіл України поголовно вимерли з голоду.

У 1950-1951 роках старанням членів та прихильників УРДП було створено в США Демократичне об'єднання колишніх репресованих совєтами українців (ДОБРУС), в Канаді – Союз українців-жертв російсько-комуністичного терору (СУЖЕРО), а в інших державах перебування українців створено їхні філії. Члени цих організацій видали капітальну двотомову працю англійською мовою під назвою „Біла книга про чорні діла Кремля". Цією збірною працею, що складалася з особистих свідчень та документів і науково проаналізованих статистичних даних, зроблено в 1953-1955 роках перший крок до засвідчення перед широким світом злочинної антиукраїнської політики Москви супроти України.

В обох томах понад 350 осіб подали свої свідчення про масові розстріли, заслання та мільйони померлих з голоду. Книги видано 15-тисячним тиражем. Тисячі примірників було вислано представникам ООН, президентам та головам урядів, дипломатам, сенаторам та парляментаріям, науковим установам, університетам та бібліотекам багатьох країн світу.

У 1950-1960 роках було видано ряд книг про Голодомор – „Найбільший злочин Кремля" М. Вербицького, „The Stalin's Famine: Ukraine in the Year 1933" Федора Пігіда українською та англійською мовами, книгу про російську-народовбивчу політику щодо України Василя Гришка „Досвід з Росією".

До 45-річчя Голоду було видано книгу В. Гришка „Український голокост" українською і англійською мовами, „Замах на життя нації" та „Москва сльозам не вірить". Фундація дала фонди Маркові Царинникові, який зібрав і видав документи з англійських архівів про Голод в Україні у книзі „The Foreign Office and the Famine", яка має майже 500 сторінок.

За роки незалежности України Фундація дала 70 тис. дол. на видання книг та створення фільму „Окрадена земля" про геноцид України (автор – Юрій Луговий з Канади). Фундація перевидала в Україні накладом 8,000 і 10 тис. примірників книги Семена Старова „Страта голодом", всі три книги В. Гришка під однією назвою „Москва сльозам не вірить".

У видавництві „Бористен" в Дніпропетровську старанням Фіделя Сухоноса видано дві книги про Голод: „Забуттю не підлягає" та „Голод устами молодих". Видавничий дім „Києво-Могилянська академія" цього року видав вже сьомий том свідчень „Український голокост – свідчення тих, хто вижив у 1932-1933 роках", упорядником яких є професор, доктор історичних наук, священик Української Православної Церкви Київського патріярхату о. Юрій Мицик. На видання книг о. Ю. Мицика Фундація дала 19,260 дол. Частинно Фундація покрила кошти видання книги Левка Хмельковського „136 призвідців Голодомору".

Президент України Віктор Ющенко в 2009 році разом з Президентом Білорусі Олександром Лукашенком поставили символічні композиції зі свічками до Меморіялу пам'яті жертвам голоду в Києві. Під час спілкування з журналістами Президент В. Ющенко сказав: „Нам все треба зробити, щоб світ зрозумів: це не докір якійсь нації чи державі, у тому числі це не докір російському народові чи Росії. Це докір режимові, який тоді був і який створив цей геноцид".

З його думками ми не згідні. Щоб провести колективізацію та зібрати від українського селянина накладену на нього норму здачі зерна та інших харчів, яка була неможлива до виконання, Москва призначила своїх довірених людей. Спершу було вислано з Росії в Україну 60 тис. росіян – комуністів на посади голів колгоспів та інші керівні пости, а пізніше ще додала 112 тис. комуністів та комсомольців з Москви, Ленінграду, Іваново-Вознесенська, Горького, Ярославля та інших міст Росії на викачування хліба з України. Ці кати українського народу, разом з активістами сіл та міст України з ковіньками в руках ходили з двору до двору й забирали в хатах селян всі харчі, а ковіньками шукали в землі, в городах закопане зерно, картоплю, буряки та інші харчі.

Ми схиляємо свої голови в жалобі перед жертвами московсько-комуністичного народовбивства й пригадуємо Москві, що ми не забули жертв Голоду й знаємо винуватців української трагедії. Тим злочинцем є Москва, російсько-комуністична імперія зла. За злочин – смерть понад 10 млн. українського селянства, що, згідно з міжнародним правом, не має терміну давности, – Україна має право зажадати відшкодування від Російської Федерації, яка перебрала на власність все те, що колись належало СРСР. Російська Федерація має перебрати на себе й відповідальність за злочини, що їх творив СРСР проти України, й розрахуватися з українським народом, так як Німеччина розраховується з колишніми „остарбайтерами" та Ізраїлем за Голокост.

Цього вимагають жертви геноциду, нащадки засланих в Сибір на Соловки, замучених і розстріляних в тюрмах та на засланнях в розбудові російської імперії. Цього вимагає справедливість. Ми віримо, що настане час, коли уряд України почне дбати про український народ, не боячись сказати правду в вічі своєму народові і Росії, яка століттями кривдила й поневолювала український народ.

Олексій Коновал

Щиро дякуємо за підтримку

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі особи: 2,000 дол. – **Галина й Олексій Воскобійники** для журналу „Березіль" в Харкові; по 1,000 дол. – **Зоряна і Володимир Могучі** для журналу „Наша церква – Київський патріярхат", і **Фундація „Самопоміч" в Чикаґо** для Товариства української мови; 500 кан. дол. – **Ярослав Стех** для сиріт-дітей з фізичними вадами; по 100 дол. – **Валентина Чудовська, Галина Бистрицька** в пам'ять брата Євгена Кальмана, **Володимир Григоренко** та **Василь Коновал** (по 50 дол. для журналу „Універсум" в Львові та газети „Літературна Україна"); по 90 дол. – **Олександер Полець** (з них 40 дол. – для журналу „Бористен" в Дніпропетровську) та **Євген Макар**; по 50 дол. – **Галина Білоус** та **Люба Жура**.

Фундація щиро дякує всім жертводавцям й просить українську громаду підтримувати й далі Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати виданню книг, пресі, сиротам та освідомленню людей України, щоб якнайскорше Україна стала українською! В цьому році Фундація вислала фінансову підтримку: 1,000 дол. – журналові молоді „Журавлик" в Харкові; 1,660 дол. – сиротам в Дніпропетровську; 2,460 дол. – журналові „Березіль" в Харкові; 2,640 дол. – газеті „Літературна Україна", яка плянує мати сторінки в інтернеті, та 5,000 дол. – Лізі українських меценатів, яка щорічно влаштовує конкурси знань української мови.

Книги про Україну, які можна придбати в Фундації

У Фундації можна придбати книги (яких вже є обмаль) Івана Багряного „Буйний вітер" – 30 дол., „Людина біжить над прірвою" (у томі є твори „Огненне коло" – про бій дивізії „Галичина" під Бродами, драматична повість „Розгром" та „Чого я не хочу вертатися до СССР") – 30 дол., „Публіцистика" (статті, друковані в 1946-1963 роках) – 30 дол., „Листування" в двох томах – 30 дол., „Тигролови" українською чи еспанською мовою – 15 дол., „Золотий бумеранг" – книга поезії, пісень, сатири, поеми „Скелька" та „Антон Біда – герой труда" – 25 дол.

Перевидані в Україні твори Віталія Бендера в одній книзі „Марш молодости" (книга містить твори „Станція Пугаловська", „Фронтові дороги" та „Марш молодости") – 30 дол., збірник на пошану Григорія Китастого – 20 дол., „Притча про хату або через чужі пороги" представника Фундації в Україні Олександра Шугая – 25 дол.

У видавництві „Ярославів Вал" в Києві в 2009 році вийшла друком книга оповідань „Чужина, чужина" члена Фундації Лесі Ткач (псевдо – Леся Богуславець), дочки письменника Дмитра Нитченка. Книга містить 36 оповідань. Перші з них мають сатиричний характер, а дальші побудовані на документальних розповідях про конкретні події, містять описи подорожі в Україну та першу подорож до Америки. Ціна – 15 дол.

У видавництві „Смолоскип" в Києві вийшов друком другий том публіцистики Василя Гришка „Карби часу" – 30 дол.

В. Гришко – відомий політичний діяч і талановитий публіцист, дослідник літератури і літературний критик та есеїст – в 1930-их роках починав у Харкові свій шлях у літературу книжкою повістей, але потім шлях його прослався через тюрми й колимську каторгу, що зробили його – молодого політв'язня – політично активним політеміґрантом.

Перебуваючи в 1945-1945 роках у Німеччині, В. Гришко разом з І. Багряним став провідним публіцистом Української революційно-демократичної партії.

У США В. Гришко був одним з перших творців ДОБРУС, головним редактором газети „Український Прометей", головою УРДП, став доктором філософії. Працюючи політичним коментатором на Радіо „Свобода", написав і передав в етер понад 1,000 коментарів на національно-політичні теми.

Вміщені в цьому томі публіцистичні статті – це відбитки поточної історії того часу, в якому автор жив і був активним учасником ідейного життя свого народу – на батьківщині і в українській західній діяспорі. В його працях висловлюються думки з приводу подій, що стосуються українського загальнонаціонального життя. Автор і на чужині в центрі своєї уваги тримав передусім проблематику свого народу в Україні.

Ці книжки можна придбати, надсилаючи чек на адресу Фундації.

Дописи і листи до сторінки Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

**Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA**

Сторінку редагує Олексій Коновал

ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ УПС
„Ті, що греблі рвуть"
ділиться сумною вісткою, що з волі Всевишнього
відійшла на Вічну Ватру в неділю, 31-го січня 2010 р.

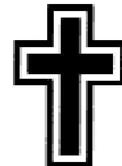
св. п.

пл. сен. пр.
д-р МАРТА КУШНІР

довголітня членка куреня, член Станиці в Бостоні,
лікарська опікунка багатьох таборів УПЮ і лещетарських таборів.

Цією дорогою висловлюємо глибоке співчуття Родині.
Просимо згадати св. п. Марту в своїх молитвах.

Провід куреня
„Ті, що греблі рвуть"

Ділимося сумною вісткою, що 31 січня 2010 р.
відійшла у вічність наша дорога ДОЧКА, СЕСТРА і ТЕТА

св. п.

д-р МАРТА КУШНІР

нар. 11 січня 1960 р.

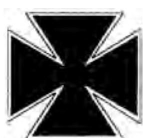
Похована на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені в глибокому смутку:

мама – ВІРА КУШНІР-ВИННИК з мужем ОСТАПОМ, Bronxville, NY
сестра – д-р ЛЕСЯ КУШНІР з мужем TADOM і сином ЮРІЄМ, Morris, CT
ближча і дальша родина у Львові, Україна.

Вічна Її пам'ять!

Родина просить бажаючих складати пожертви на Пласт в Україні
або на Orphans Aid Society.

Братство Колишніх Вояків 1-ої Української
Дивізії Української Національної Армії
Станиця в Дітройті, США

Ділимося сумною вісткою з членством і українською
громадою про те, що 17 лютого 2010 р. відійшов у вічність
довголітній член Управи станиці

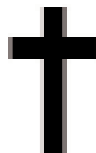
св. п.

ЮРІЙ БАЧИНСЬКИЙ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 20 лютого в церкві св. Йосафата.

Горем опечаленій родині покійного Юрія
складаємо наше щире співчуття.

Управа станиці

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО
ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ
ВІДДІЛ МЕТРОПОЛІЇ НЮ-ЙОРКУ

з жалем повідомляє, що 31 січня 2010 р.
відійшла у вічність активна членка нашого Товариства
і колишня членка Управи

д-р медицини
МАРТА КУШНІР

нар. 11 січня 1960 р.

Опечаленій родині висловлюємо найглибші співчуття.

Вічна Її пам'ять!

У ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у Божу вічність
нашої найдорожчої і незабутньої
МАМИ і БУСІ

св. п.

ТАМАРИ ГЛОБИ

Буде відправлена

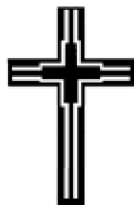
СЛУЖБА БОЖА

в середу, 10 березня 2010 р.
в церкві св. Тройці в Силвер Спрінґ, Мд.

Про молитви за душу Покійної просять:

син – АСКОЛЬД-БОРИС
доньки – НАТАЛІЯ з мужем МОДЕСТОМ ЗАХАРЧЕНКОМ
– ЗОРЕСЛАВА-ХРИСТИНА
– КСЕНЯ-ТЕТЯНА
внук – МОДЕСТ ЗАХАРЧЕНКО мол.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

**Ділимось сумною вісткою, що в суботу, 20 лютого 2010 р.
в м. Монтреалі, після довготривалої недуги,
відійшов у вічність на 92-му році життя,
наш улюблений
БАТЬКО, ДІДУСЬ, ПРАДІДУСЬ, ВУЙКО та РОДИЧ**

св. п.

МЕТОДІЙ КІНАХ

**нар. 19 липня 1918 р. в селі Підгайці в Тернопільській області,
в Західній Україні у родині Якова та Магдалени Кінахів.**

Виростав зі старшим братом Богданом і молодшою сестрою Надією. Дружина, вже покійна Марія з родини доктора Льонгина і Катерини Горбачевських, відійшла у вічність на 68-му році життя, 17 вересня 1991 р. в Монтреалі.

ПАНАХИДА за упокій душі відбулася у понеділок, 22 лютого о год. 7:30 веч. в похоронному приміщенні Alfred Dallaire Memoria, 3254 rue Bellechasse, Montreal, www.memoria.ca tel. 514-277-7778.

ПОХОРОННУ СЛУЖБУ БОЖУ відслужено у вівторок, 23 лютого о год. 11-ій ранку в церкві св. Архистратига Михаїла, 2388 rue Iberville в м. Монтреалі. Похорон завершився на цвинтарі „Cote des Neiges Cemetery“.

Вічна Йому пам’ять!

На прохання Покійного та родини, замість квітів просимо всіх близьких складати пожертви на нев’янучий вінок у пам’ять Покійного, на Осередок СУМ в Монтреалі.

**Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що
в понеділок, 22 лютого 2010 р. упокоїлася в Бозі на 89-му році
життя наша найдорожча БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і СЕСТРА**

св.п. ДАРІЯ ПАСІЧНЯК
з дому СТЕБНОВСЬКИХ

нар. 19 травня 1920 р. в Україні.

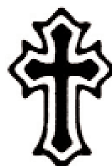
ПАНАХИДА відбулася 28 лютого 2010 р. в похоронному заведенні „St. James Funeral Home“, Сейнт Джеймс, Н. Й.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 1 березня 2010 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку залишені:

**внучка – ХРИСТИНА з мужем ДЖОНОМ
правнуки – АЛЕКСА, ДРУ і КАМРИН
сестра – ТЕТЯНА ОБУШКЕВИЧ з родиною
та ближча і дальша родина в США, Канаді й Україні.**

Вічна Їй пам’ять!

**В першу невимовно болючу річницю
відходу у вічність нашої найдорожчої
МАМИ і БАБИ**

св. п.

СТЕФАНІЇ САБАТ
з дому ЯНУШ

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

**буде відправлена в церкві Пресвятого Серця Христового
в Johnson City, NY**

6 березня о год. 10 ранку.

Про пам’ять і молитви за спокій душі Покійної просять:

**Син – ДАНИЛО з дружиною ШЕРЕЛ
Доньки – ЄЛИСАВЕТА з мужем ГРИЦЕМ
– ХРИСТИНА з мужем ЗЕНОНОМ
– МАРТА з мужем ЯРОСЛАВОМ
Внуки – ПЕТРУСЬ з дружиною ХРИСТИНОЮ,
ДАНИЛО, ОКСАНА, ЛІАНА, КРИСТОФЕР,
АЛЕКСАНДРА і ЯРОСЛАВ**

Вічна Їй пам’ять!

**В ПЕРШУ СУМНУ І ДУЖЕ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого МУЖА і БАТЬКА**

св. п.

РОМАНА СТЕФАНЮКА

**будуть відправлені ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
17 березня 2010 р. в церквах:**

- **Чесного Хреста, Асторія, Н.Й.**
- **св. Андрія Первозванного, Гемптонбурґ, Н. Й.**
- **Катедрі св. Юра у Львові.**

**Про молитви за душу Покійного просять
дружина Клавдія і син Олександер.**

**Ділимося сумною вісткою з союзовою громадою, що в середу,
24 лютого 2010 р., у Сиракюзах відійшов у вічність
на 90-му році життя**

св. п.

МИКОЛА ВЕЛИЧ

Св. п. Микола Велич народився 4 травня 1920 р. у селі Вікно в Україні.

Касир Сиракюзької Округи УНС, довголітній секретар колишнього 317 Відділу УНС, кореспонденційний секретар 39 Відділу УНС, учасник багатьох Конвенцій УНС.

Похорон відбувся 1 березня 2010 р. Тлінні останки Покійного спочили на парафіяльному цвинтарі церкви св. Івана Хрестителя в Сиракюзах.

Вічна Йому пам'ять!

Висловлюємо щирі співчуття дружинії Лілії, дітям і внукам Покійного.

УПРАВА 39 ВІДДІЛУ УНС В СИРАКЮЗАХ